

การสำรวจทัศนคติของบุคลากร และนักศึกษาคณะศิลปศาสตร์
เกี่ยวกับแนวทางการพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์
พิพิธภัณฑ์เรือนหมอพร มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร

นิตินันท์ ศรีสุวรรณ

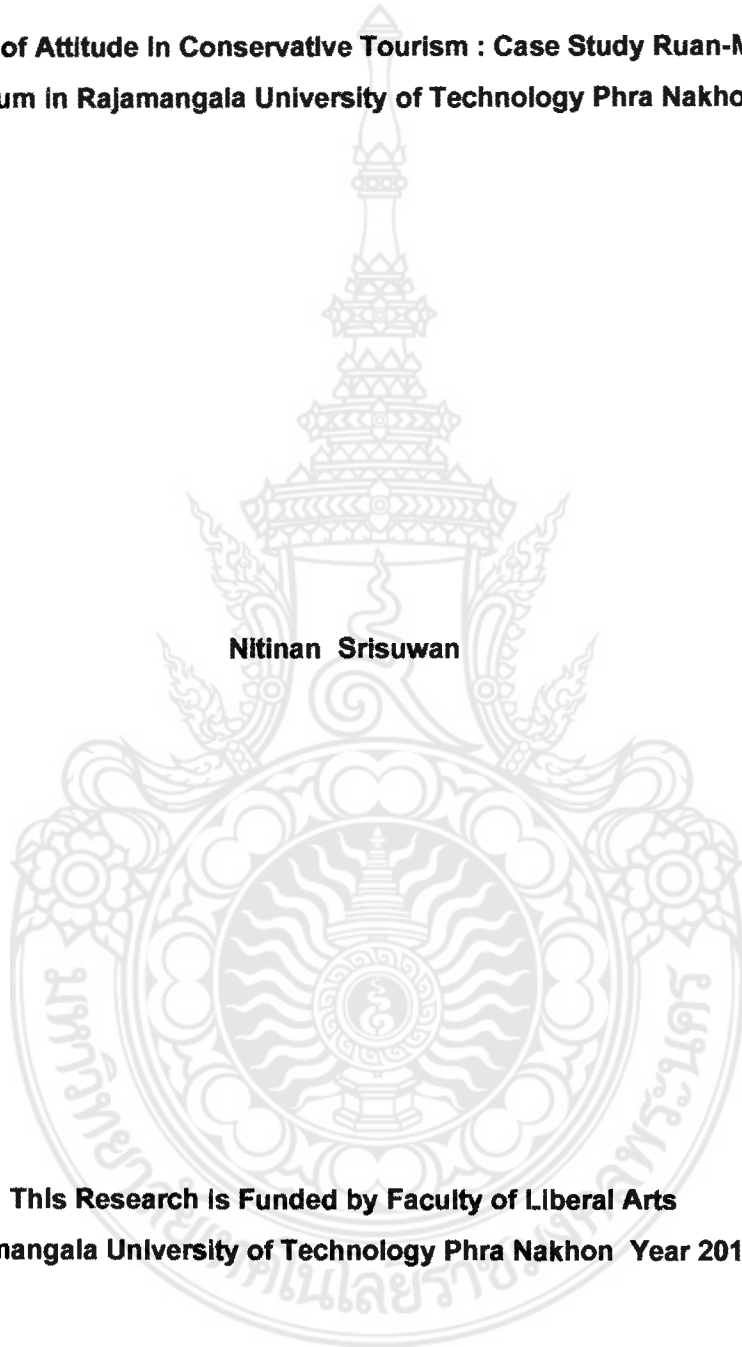
งานวิจัยนี้ได้รับทุนอุดหนุนจากงบประมาณผลประโยชน์ ประจำปีงบประมาณ พ.ศ.2554
คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร

**The Survey of Attitude In Conservative Tourism : Case Study Ruan-Morporn
Museum in Rajamangala University of Technology Phra Nakhon**

Nitinan Srisuwan

**This Research Is Funded by Faculty of Liberal Arts
Rajamangala University of Technology Phra Nakhon Year 2011**

ชื่อเรื่อง : การสำรวจทัศนคติของบุคลากร และนักศึกษาคณะศิลปศาสตร์เกี่ยวกับ
แนวทางการพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์พิพิธภัณฑน์เรือนหมอพร

ผู้วิจัย : นิตินันท์ ศรีสุวรรณ

พ.ศ. : 2554

บทคัดย่อ

การศึกษาค้างนี้ มีจุดมุ่งหมาย เพื่อสำรวจทัศนคติของบุคลากรและนักศึกษา คณะศิลปศาสตร์ เกี่ยวกับแนวทางการพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์พิพิธภัณฑน์เรือนหมอพร กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษา เป็นบุคลากรและนักศึกษาคณะศิลปศาสตร์จำนวน 228 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย คือ แบบสอบถาม เป็นแบบคำถามแบบมาตราส่วนประมาณค่า มีค่าความเชื่อมั่น 0.98 การวิเคราะห์ข้อมูล ใช้สถิติพื้นฐานในการอธิบาย และเปรียบเทียบ ค่าเฉลี่ย โดยใช้ t-test แบบกลุ่มอิสระ (Independent Group) ที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ .05

ผลการวิจัยพบว่า บุคลากรและนักศึกษามีความรู้ ความเข้าใจเบื้องต้นเกี่ยวกับ พิพิธภัณฑน์เรือนหมอพรอยู่ในระดับปานกลาง (ค่าเฉลี่ย 3.08) และมีทัศนคติเกี่ยวกับแนว ทางการพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์พิพิธภัณฑน์เรือนหมอพรทั้งในด้านการองค์กร การบริหารจัดการ และด้านการวางแผนการจัดการ การประชาสัมพันธ์ อยู่ในระดับมาก (ค่าเฉลี่ย 3.88 และ 4.02) ส่วนบุคลากรในสาขาวิชาการท่องเที่ยวและสาขาวิชาอื่นๆ มีความ คิดเห็นเกี่ยวกับแนวทางการพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์เรือนหมอพร ไม่แตกต่างกัน สำหรับประเด็นข้อเสนอแนะเกี่ยวกับแนวทางในการจัดการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์พิพิธภัณฑน์เรือน หมอพร ที่เก็บข้อมูลจากการสัมภาษณ์ ได้แก่ ประเด็นด้านการวางแผนงานประชาสัมพันธ์ ด้านการจัดการภายในองค์กร และการมีส่วนร่วมของเจ้าของท้องถิ่น ตามลำดับ

Title The Survey of Attitude in Conservative Tourism : Case Study
Ruan-Morporn Museum in Rajamangala University of Technology
Phra Nakhon

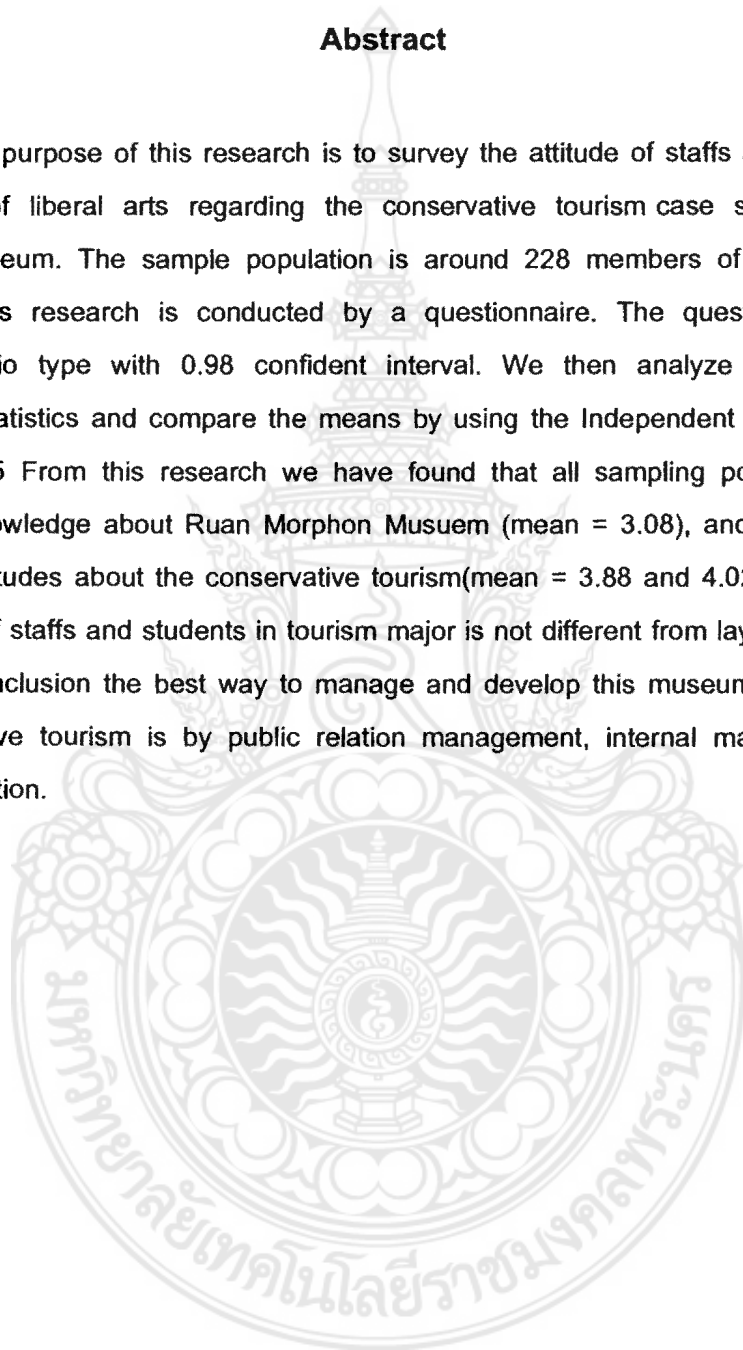
Researcher Nitinan Srisuwan

Year 2011

Abstract

The purpose of this research is to survey the attitude of staffs and students in the faculty of liberal arts regarding the conservative tourism case study of Ruan-Morporn Museum. The sample population is around 228 members of the staffs and students. This research is conducted by a questionnaire. The questionnaire is an evaluation-ratio type with 0.98 confident interval. We then analyze the data, use descriptive statistics and compare the means by using the Independent group t -test at significant .05 From this research we have found that all sampling populations have moderate knowledge about Ruan Morphon Musuem (mean = 3.08), and they have the moderate attitudes about the conservative tourism(mean = 3.88 and 4.02). Furthermore the attitude of staffs and students in tourism major is not different from laypersons.

In conclusion the best way to manage and develop this museum to be a place of conservative tourism is by public relation management, internal management and local cooperation.

กิตติกรรมประกาศ

งานวิจัย ฉบับนี้สำเร็จได้ด้วยความกรุณาอย่างยิ่งจาก ดร. ละเอียต ศิลาน้อย
ที่ปรึกษา และคณะกรรมการวิจัย ที่ได้ให้คำปรึกษา ตลอดจนตรวจแก้ไขข้อบกพร่องต่างๆ
ด้วยความเอาใจใส่เป็นอย่างดี จนงานวิจัยสำเร็จสมบูรณ์ได้ ผู้ศึกษาวิจัย ขอกราบขอบพระคุณ
เป็นอย่างสูงไว้ ณ ที่นี้

ขอขอบพระคุณ ผู้บริหารสถาบันอุดมศึกษา และอาจารย์ผู้เกี่ยวข้องภายใน
มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร ตลอดจนบุคลากรและนักศึกษาคณะศิลปศาสตร์
ที่ได้ให้ความอนุเคราะห์ อำนวยความสะดวก และให้ความร่วมมือเป็นอย่างดี ในการเก็บข้อมูล
และตอบแบบสอบถาม

คุณค่าและประโยชน์อันพึงมีจากการศึกษาค้นคว้าวิจัยฉบับนี้ ผู้ศึกษาค้นคว้าขออุทิศ
แด่ผู้มีพระคุณทุกๆ ท่าน

นิตินันท์ ศรีสุวรรณ

สารบัญ

	หน้า
บทคัดย่อภาษาไทย	ก
บทคัดย่อภาษาอังกฤษ	ข
กิตติกรรมประกาศ	ค
สารบัญ	ง
สารบัญตาราง	จ
บทที่ 1 บทนำ	1
1.1 ความเป็นมาและความสำคัญของงานวิจัย	1
1.2 ความสำคัญของการวิจัย	2
1.3 วัตถุประสงค์ของงานวิจัย	3
1.4 ขอบเขตของการวิจัย	3
1.5 สมมติฐานการวิจัย	4
1.6 กรอบแนวคิดของการวิจัย	4
1.7 นิยามศัพท์เฉพาะ	4
บทที่ 2 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	6
2.1 ทฤษฎีและแนวคิดเกี่ยวกับทัศนคติ	6
2.2 ทฤษฎีและแนวคิดเกี่ยวกับการพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์	8
2.3 ประวัติความเป็นมาและความสำคัญของพิพิธภัณฑ์เรือนหมอพร	11
2.4 งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	14
บทที่ 3 วิธีการดำเนินการวิจัย	16
3.1 ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง	16
3.2 เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย	17
3.3 การเก็บรวบรวมข้อมูล	17
3.4 การวิเคราะห์ข้อมูล	18
3.5 สถานที่ทำการเก็บข้อมูล	18

สารบัญ (ต่อ)

บทที่ 4 ผลการวิจัย	19
4.1 ข้อมูลพื้นฐานของกลุ่มตัวอย่าง	
4.2 ระดับทัศนคติ ความรู้ ความเข้าใจเบื้องต้นของบุคลากร และนักศึกษาคณะศิลปศาสตร์ เกี่ยวกับประเด็นการจัดการ การท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์พิพิธภัณฑ์เรือนหมอปพร	21
4.3 ระดับทัศนคติของบุคลากร และนักศึกษาคณะศิลปศาสตร์ เกี่ยวกับแนวทางการพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์พิพิธภัณฑ์ เรือนหมอปพร	23
4.4 การเปรียบเทียบระดับทัศนคติของ บุคลากร นักศึกษาสาขาวิชา การท่องเที่ยวและบุคลากรสาขาวิชาอื่นๆ เกี่ยวกับแนวทางการ พัฒนาการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์พิพิธภัณฑ์เรือนหมอปพร	25
4.5 ข้อเสนอแนะเกี่ยวกับแนวทางการพัฒนาการท่องเที่ยว เชิงอนุรักษ์พิพิธภัณฑ์เรือนหมอปพร	26
บทที่ 5 บทสรุป	27
5.1 ความมุ่งหมายของการวิจัย	27
5.2 ขอบเขตของการวิจัย	27
5.3 สมมติฐานการวิจัย	28
5.4 วิธีการดำเนินการวิจัย	28
5.5 การวิเคราะห์ข้อมูล	29
5.6 สรุปผลการวิจัย	30
5.7 อภิปรายผล	31
บรรณานุกรม	35
ภาคผนวก	37
ประวัติผู้วิจัย	

สารบัญตาราง

ตารางที่	หน้า	
4.1	แสดงข้อมูลพื้นฐานของกลุ่มตัวอย่างเป็นจำนวนและร้อยละ	19
4.2	แสดงระดับค่าทัศนคติ ความรู้ ความเข้าใจเบื้องต้นของบุคลากร และนักศึกษาคณะศิลปศาสตร์เกี่ยวกับประเด็นการจัดการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์พิพิธภัณฑน์เรือนหมอพร	22
4.3	แสดงค่าสถิติพื้นฐาน และระดับทัศนคติของบุคลากรและนักศึกษา คณะศิลปศาสตร์เกี่ยวกับแนวทางการพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์พิพิธภัณฑน์เรือนหมอพรด้านองค์กรและการบริหารจัดการ	23
4.4	แสดงค่าสถิติพื้นฐาน และระดับทัศนคติของบุคลากรคณะศิลปศาสตร์ เกี่ยวกับแนวทางการพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์พิพิธภัณฑน์เรือนหมอพร ด้านการวางแผนการจัดการและการประชาสัมพันธ์	24
4.5	แสดงค่าสถิติเปรียบเทียบระดับทัศนคติของบุคลากร นักศึกษา สาขาวิชาการท่องเที่ยวและสาขาวิชาอื่นๆ เกี่ยวกับแนวทางการพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์พิพิธภัณฑน์เรือนหมอพร ในภาพรวมและรายด้าน	25

บทที่ 1

บทนำ

1.1 ความเป็นมาและความสำคัญของงานวิจัย

การท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์ (Conservative Tourism) เป็นรูปแบบหนึ่งของการท่องเที่ยวที่ยั่งยืน ซึ่งวิธีการท่องเที่ยวปัจจุบันมักให้ความสำคัญและตระหนักถึงบทบาทในเชิงอนุรักษ์มากขึ้น เนื่องจากจำนวนนักท่องเที่ยวที่มากกว่า จำนวนทรัพยากรที่รองรับได้ในแต่ละสถานที่ท่องเที่ยว ทั้งนี้จุดมุ่งหมายหลักของการท่องเที่ยวประเภทนี้คือ การอนุรักษ์มีความหมายในการร่วมกันป้องกันรักษาให้คงเดิม โดยจะเป็นการอนุรักษ์แหล่งท่องเที่ยวทุกประเภท คือธรรมชาติ ประวัติศาสตร์และวัฒนธรรม ที่มีรูปแบบ อนุรักษ์โดยองค์กรที่รับผิดชอบ หรือโดยนักท่องเที่ยว อีกทั้งยังมีวิธีการที่หลากหลาย (สืบค้นจาก <http://www.fisheries.go.th/fisheries/tr/webconserve.php>, 2547) โดยการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์ มุ่งเน้นการจัดการและบริหารทรัพยากร ให้คงมีอยู่อย่างยั่งยืน เพื่อให้มีการใช้ประโยชน์ทรัพยากรธรรมชาติควบคู่ไปกับการฟื้นฟูและบูรณะให้ทรัพยากรธรรมชาติมีความอุดมสมบูรณ์ รวมทั้งควบคุมรักษาคุณภาพสิ่งแวดล้อมให้สามารถสนับสนุนการพัฒนาทางเศรษฐกิจและคุณภาพชีวิตได้อย่างยั่งยืน เพื่อให้การจัดการทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม เป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพ เกิดความสมดุลทั้งในด้านระบบนิเวศวิทยาและสภาพแวดล้อม โดยใช้ความร่วมมือจากหลายฝ่าย เพื่อให้ประชาชนและชุมชนในท้องถิ่นมีส่วนร่วมมากขึ้นในการจัดการทรัพยากรธรรมชาติและดูแลรักษาสภาวะแวดล้อมในท้องถิ่นของตนเอง ด้วยการสนับสนุนจากภาครัฐ นักวิชาการ องค์กรพัฒนาเอกชน และระดับการธุรกิจ (แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติฉบับที่ 10, 2550-2554, หน้า 97-99)

ดังที่กล่าวไว้ในเบื้องต้นว่า การท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์นั้น เน้นการฟื้นฟู และรักษาซึ่งสมดุลทรัพยากรการท่องเที่ยวทุกประเภทและภายในมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร ก็ยังมี ทรัพยากรอันทรงคุณค่าอีกแห่งหนึ่ง นั่นคือ พิพิธภัณฑ์ “พิพิธภัณฑ์เรือนหอมพร” ซึ่งตั้งอยู่บริเวณ คณะศิลปศาสตร์ โดยสถานที่แห่งนี้ เดิม เป็นเรือนของ หม่อมเมี้ยน อากาศ ณ อยุธยา พระชายาในกรมหลวงชุมพรเขตอุดมศักดิ์ เป็นอนุสรณ์อันทรงคุณค่าสิ่งเดียวภายในรั้ววังสนที่เหลืออยู่ ซึ่งทางมหาวิทยาลัยมีการบูรณะ และดูแลเรือนหลังนี้มาโดยตลอด โดยล่าสุดตามมติเห็นชอบของกรมศิลปากร ได้เคลื่อนเรือนมาอยู่ในตำแหน่งบริเวณสนามหญ้าด้านใน

พื้นที่ ของบริเวณอาคาร 1 คณะศิลปศาสตร์ (สืบค้นจาก <http://www.tumsrivichai.com/> อ้างถึงหนังสือพิมพ์เดลินิวส์, 2551)

ปัจจุบัน พิพิธภัณฑ์เรือนหมอพร แห่งนี้ ถูกปิดไว้ เป็นพิพิธภัณฑ์ ภายในจัดแสดงเครื่องใช้ต่างๆ อันเกี่ยวกับ การรักษาโรค ของ “หมอพร” หรือกรมหลวงชุมพรเขตอุดมศักดิ์ ในสมัยก่อนและใช้เปิดชั่วคราว สำหรับ แยกของมหาวิทยาลัย ในโอกาสสำคัญหรือเปิดเฉพาะกิจ ในวาระโอกาสสำคัญ เท่านั้น ทำให้ ภายในในตัวเรือน มีสภาพทรุดโทรมไปตามกาลเวลา อีกทั้ง เจ้าของพื้นที่ใกล้เคียง ก็ยังไม่สามารถทราบถึงประวัติความเป็นมา โดยละเอียดนัก “พิพิธภัณฑ์เรือนหมอพร” แห่งนี้ จึงถูกปิดไว้และตั้งไว้เพียงอนุสรณ์สิ่งเดียว อย่างเดียวดายที่อยู่ในรั้ว วังสน เดิมเท่านั้น

จากเหตุผลดังกล่าวข้างต้น จึงทำให้ผู้วิจัยเห็นว่า ควรมีแนวทางในการบริหารจัดการ เพื่อการพัฒนาทรัพยากรอันทรงคุณค่าแห่งนี้ โดยอนุรักษ์ไว้ให้เป็นแหล่งท่องเที่ยวอันทรงคุณค่าทางประวัติศาสตร์ อย่างยั่งยืน ทั้งนี้ การพัฒนาการท่องเที่ยว ควรเริ่มจากกลุ่มพื้นที่ โดยมุ่งเน้นกลุ่มเป้าหมาย เป็น อาจารย์ เจ้าหน้าที่ และนักศึกษาภายใน คณะศิลปศาสตร์ อันเป็นกลุ่มประชากรที่รู้จัก “พิพิธภัณฑ์เรือนหมอพร” แห่งนี้มาโดยตลอด ซึ่งอันดับแรกในการวางแผน เพื่อพัฒนาแหล่งท่องเที่ยว นั้น จะต้องเริ่มต้นจากการสำรวจทัศนคติ ความคิดเห็นของประชากรกลุ่มตัวอย่างข้างต้น เพื่อให้ประชากรข้างต้นมีความตระหนักในการมีส่วนร่วมเป็นเจ้าของแหล่งทรัพยากรแห่งนี้ อีกทั้งยังสามารถนำผลการสำรวจที่ได้รับ มาสรุปแนวทางในการพัฒนาทรัพยากรอันทรงคุณค่าแห่งนี้ เพื่อต่อยอดในการวางแผนเพื่อพัฒนาแหล่งท่องเที่ยว “พิพิธภัณฑ์เรือนหมอพร” อย่างยั่งยืน สืบไป

1.2 ความสำคัญของการวิจัย

1) ความสำคัญด้านการเผยแพร่งานวิจัยนำเสนอบทความวิจัย ลงในนิตยสาร วารสารที่เกี่ยวข้อง

1.1 นำผลที่ได้รับจากงานวิจัย ไปสู่กลุ่มเป้าหมาย เพื่อให้เกิดการตระหนักในทรัพยากรการท่องเที่ยวอันทรงคุณค่าภายในมหาวิทยาลัย อาทิ การจัดอบรมให้นักศึกษามีความรู้เกี่ยวกับความเป็นมาและความสำคัญของพิพิธภัณฑ์เรือนหมอพรและสามารถนำชมเมื่อมีบุคคลสำคัญมาเยี่ยมชมได้ หรือการจัดทำแผนพับประชาสัมพันธ์

1.2 นำไปพัฒนาการเรียนการสอนสาขาวิชาการท่องเที่ยว

2) ความสำคัญด้านประโยชน์ต่อสถาบัน และผู้วิจัย

2.1 ประโยชน์ในเชิงวิชาการ

เมื่อสำรวจทัศนคติของทัศนคติ ของ กลุ่มเป้าหมาย ทางด้านการพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์พิพิธภัณฑ์เรือนหมอพร แล้ว ก่อให้เกิดแนวคิด และบทสรุปแต่ละด้าน

เพื่อนำไปต่อยอดชิ้นงานวิจัย สำหรับการวางแผนยุทธศาสตร์การท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน ของ พิพิธภัณฑ์เรือนหมอพร

2.2 ประโยชน์ต่อผู้วิจัย

พัฒนาวิชาชีพเชิงวิชาการ งานวิจัยชิ้นนี้ เป็นการฝึกแนวคิด ระเบียบวิธีในการวิจัย อันเป็นประโยชน์ในเชิงวิชาชีพสายวิชาการ เพื่อพัฒนา งานวิจัยที่มีคุณค่า ขึ้นต่อไปได้ ตลอดจนการค้นคว้าเกี่ยวกับแนวคิดการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์ ทำให้ผู้วิจัย นำความรู้ที่ได้ค้นคว้าไปใช้ในการพัฒนาการเรียนการสอนในสาขาวิชาการท่องเที่ยวได้จริง

2.3 ประโยชน์ต่อสถาบัน

2.3.1 มีชิ้นงานวิจัยที่สามารถนำไปพัฒนาต่อยอดใช้ได้จริง

2.3.2 ผลสรุปจากงานวิจัย สามารถนำมาสรุปประเด็น เพื่อนำมาจัดทำโครงการ การจัดการอนุรักษ์พิพิธภัณฑ์เรือนหมอพรได้จริง

1.3 วัตถุประสงค์ของงานวิจัย

1) เพื่อสำรวจทัศนคติ ของอาจารย์ เจ้าหน้าที่ และ นักศึกษา คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร เกี่ยวกับแนวทางในการพัฒนาท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์ พิพิธภัณฑ์เรือนหมอพร

2) เพื่อสรุปประเด็นเกี่ยวกับแนวทางการพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์พิพิธภัณฑ์เรือนหมอพร

1.4 ขอบเขตของการวิจัย

เพื่อให้ได้มาซึ่งผลการศึกษาของการวิจัย ตามวัตถุประสงค์ของการวิจัย จึงกำหนดขอบเขตของการศึกษาดังนี้

ขอบเขตด้านเนื้อหา

- ศึกษาประวัติความเป็นมา และความสำคัญของพิพิธภัณฑ์เรือนหมอพร เพื่อสรุปประเด็นแนวทางในการพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์

- สำรวจทัศนคติของกลุ่มเป้าหมายเกี่ยวกับแนวทางการพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์พิพิธภัณฑ์เรือนหมอพร

ขอบเขตด้านประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

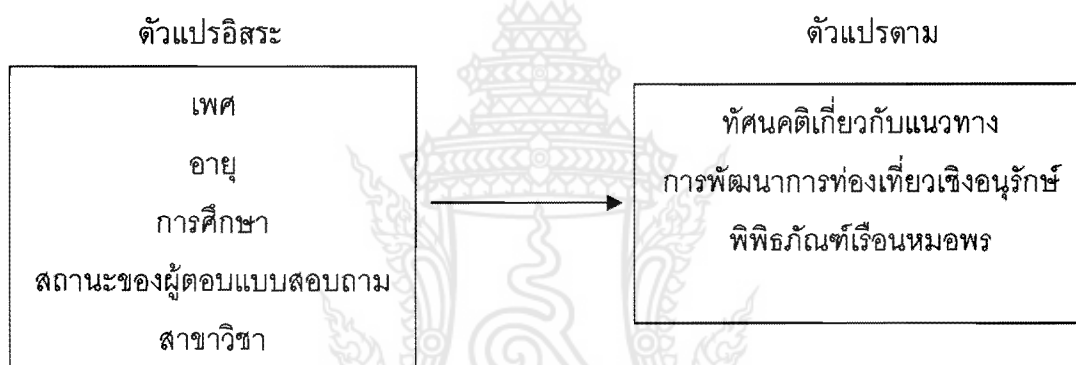
ประชากร เป็น บุคลากรคณะศิลปศาสตร์ ได้แก่อาจารย์ เจ้าหน้าที่ และนักศึกษา คณะ

ศิลปศาสตร์ รวมทั้งสิ้น จำนวน 530 คน กลุ่มตัวอย่าง คำนวณจากตารางของ ทาโร ยามาเน่ (Taro Yamane, 1967: 125) ได้กลุ่มตัวอย่างเป็นบุคลากรคณะศิลปศาสตร์ รวมทั้งสิ้น 228 คน

1.5 สมมติฐานการวิจัย

- 1) บุคลากรคณะศิลปศาสตร์ มีความรู้ ความเข้าใจเบื้องต้น เกี่ยวกับการจัดการ การท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์พิพิธภัณฑสถานเรือนหมอพรมอยู่ในระดับปานกลาง
- 2) ทักษะของบุคลากรคณะศิลปศาสตร์ เกี่ยวกับแนวทางการพัฒนาการท่องเที่ยว เชิงอนุรักษ์พิพิธภัณฑสถานเรือนหมอพรม อยู่ในระดับมาก
- 3) สาขาวิชาการท่องเที่ยวและสาขาวิชาอื่นๆ มีระดับทัศนคติเกี่ยวกับแนวทางการ พัฒนาการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์พิพิธภัณฑสถานเรือนหมอพรมไม่แตกต่างกัน

1.6 กรอบแนวคิดในการวิจัย

1.7 นิยามศัพท์เฉพาะ

ทัศนคติ คือ พฤติกรรม อารมณ์ และความรู้สึก ที่บุคคล แสดงออกต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่ง ซึ่งทัศนคติ อาจเกิดจากการสัมผัสประสบการณ์ส่วนตัว จากการเลี้ยงดู หรือการปลูกฝังค่านิยม ทั้งนี้ แต่ละบุคคล จะมีทัศนคติที่แตกต่างกัน และทัศนคติสามารถแสดงออกได้ทั้งในด้านบวก และในด้านลบ

การพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์ คือ ปกป้องทรัพยากรที่มีอยู่เดิม มีให้ถูกทำลายไป หรือการคงสภาพไว้ให้เหลือไว้ซึ่งสิ่งเดิมให้มากที่สุด ทั้งธรรมชาติ เอกลักษณ์และวัฒนธรรม ตลอดจนเป็นการวางแผนการจัดการ และบริหารทรัพยากรนั้นไว้ให้อนุชนคนรุ่นหลัง

ได้สืบทอดและพัฒนาต่อไป ทั้งนี้การพัฒนาจะต้องเป็นการพัฒนาที่ตอบสนองความพึงพอใจทั้งเจ้าของท้องถิ่นและความพึงพอใจของนักท่องเที่ยวร่วมกัน

พิพิธภัณฑ์เรือนหมอมพร พิพิธภัณฑ์ซึ่งตั้งอยู่บริเวณ คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร เรือนหลังนี้เจ้าของเรือนเดิมคือ หม่อมเมี้ยน อากาศ ณ อยุรยา พระชายาในพลเรือเอก พระเจ้าบรมวงศ์เธอ พระองค์เจ้าอากาศทนต์เกียรติวงศ์ กรมหลวงชุมพรเขตอุดมศักดิ์ มีลักษณะเป็นเรือนไม้ ๒ ชั้น เป็นศิลปกรรมแบบ Neo-Classic แต่ได้ดัดแปลงให้เข้ากับภูมิอากาศในเขตร้อน ด้วย การสร้างด้วยไม้ สันนิษฐานว่าสร้างในราวสมัยรัชกาลที่ ๖ ต่อมาเมื่อ พ.ศ.๒๔๙๗ กรมอาชีวศึกษาได้ขอซื้อที่ดินแปลงที่เรือนหลังนี้อยู่ จากหม่อมเมี้ยน และหม่อมเจ้ารุจยากร อากาศ เพื่อขยายอาณาเขตของโรงเรียนพาณิชย์การพระนคร ต่อมาได้มีฐานะเป็น “สถาบันเทคโนโลยีราชมงคล วิทยาเขตพาณิชย์การพระนคร” และปัจจุบัน ได้เปลี่ยนชื่อจากสถาบัน เป็น มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร ปัจจุบันมีการเคลื่อนเรือนมาไว้บริเวณ อาคาร 1 คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร และมีการบูรณะล่าสุดในเดือนมกราคม 2554 จนแล้วเสร็จในช่วงเดือนกรกฎาคม 2554

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องในการวิจัยเรื่อง ผู้วิจัยได้รวบรวมทฤษฎี หลักการ เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง ดังต่อไปนี้

ทฤษฎีและแนวคิดที่เกี่ยวข้อง

- 2.1 ทฤษฎีและแนวคิดที่เกี่ยวกับทัศนคติ
- 2.2 ทฤษฎีและแนวคิดที่เกี่ยวกับการพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์
- 2.3 ประวัติความเป็นมาและความสำคัญของพิพิธภัณฑ์เรือนหมอปพร
- 2.4 งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

2.1 ทฤษฎีและแนวคิดที่เกี่ยวกับทัศนคติ

1. ทฤษฎีและแนวคิดเกี่ยวกับทัศนคติ

Leon และ Leslie (1997: 235-237 อ้างถึงใน <http://www.novabizz.com/Novaace/Attude.html>) ได้ให้ความหมายของทัศนคติ ไว้ว่า คือการประเมินผลของการรับรู้ทางด้านความพอใจหรือความไม่พอใจ หรือเรียกได้ว่าความรู้สึกชอบ ไม่ชอบ ของบุคคลที่มีต่อสิ่งต่างๆ รอบตัว ซึ่งจะมีผลต่อพฤติกรรมของบุคคลนั้นๆ ซึ่งในแต่ละบุคคลจะมีทัศนคติที่แตกต่างกันไป เนื่องจากแต่ละคนมีประสบการณ์ในชีวิตที่แตกต่างกัน ประสบการณ์หนึ่งๆ ทำให้เกิดทัศนคติได้ และหากมีความรุนแรงมากพอก็จะทำให้เกิดเป็นทัศนคติที่ฝังแน่น แต่ทัศนคติของคนเราโดยส่วนใหญ่เกิดจากหลายๆ ประสบการณ์รวมกัน บางครั้งอาจเป็นความรู้ทางอ้อมที่เราได้รับมาจากผู้อื่นทั้งจากการฟังและการอ่าน และทัศนคติเดิมที่ถูกสร้างไว้อยู่แล้วก็จะทำหน้าที่กลั่นกรองทัศนคติใหม่ที่จะเกิดขึ้นต่อไป จึงถือได้ว่าทัศนคติเป็นความโน้มเอียงที่ได้จากการเรียนรู้

โรเจอร์ (1978: 208-209 อ้างถึงใน <http://www.novabizz.com/Novaace/Attude.html>) กล่าวว่า ทัศนคติเป็นดัชนีชี้ว่า บุคคลนั้น คิดและรู้สึกอย่างไรกับคนรอบข้างวัตถุหรือสิ่งแวดล้อมตลอดจนสถานการณ์ต่าง ๆ โดยทัศนคตินั้นมีรากฐานมาจาก ความเชื่อที่อาจส่งผลถึงพฤติกรรม ในอนาคตได้ ทัศนคติจึงเป็นเพียงความพร้อมที่จะตอบสนองต่อสิ่งเร้า และเป็นมิติของการประเมินเพื่อแสดงว่า ชอบหรือไม่ชอบต่อประเด็นหนึ่งๆ ซึ่งถือเป็นการสื่อสาร

ภายในบุคคล (Interpersonal Communication) ที่เป็นผลกระทบมาจากการรับสาร อันจะมีผลต่อพฤติกรรมต่อไป

คาร์เตอร์ วี กู๊ด (Carter V. Good, 1973) กล่าวว่า ทักษะคติ หมายถึงแนวโน้มนำ และท่าทีที่มีต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่ง สถานการณ์ หรือค่านิยมหนึ่ง โดยจะมีความรู้สึกและอารมณ์ที่เกี่ยวข้องอยู่ในความเห็นนั้น ซึ่งทักษะคติสังเกตไม่ได้จากอารมณ์ แต่จะอนุมานได้จากพฤติกรรมทั้งวาจาและท่าทาง ดังนั้นทักษะคติ จึงหมายถึงความรู้สึก หรือท่าทีของบุคคลที่มีต่อบุคคล วัตถุประสงค์ของ หรือสถานการณ์ต่างๆ ความรู้สึกหรือท่าทีนี้ จะเป็นไปในทำนองพึงพอใจหรือไม่พอใจ เห็นด้วย หรือไม่เห็นด้วยก็ได้

โรเซนเบอร์กและออฟแลนด์ (1960: 1) กล่าวว่า ทักษะคติโดยปกติสามารถนิยามว่า เป็นการจูงใจต่อแนวโน้มนำในการตอบสนองอย่างเฉพาะเจาะจงกับสิ่งที่เกิดขึ้น

กอร์ดอน (1985: 810) ได้กล่าวสรุปว่า ทักษะคติเป็นสภาพความพร้อมของสมอง และประสาทที่จัดไว้เป็นระเบียบ โดยอาศัยประสบการณ์เข้าช่วย ซึ่งจะมีผลหรือมีอิทธิพลโดยตรงต่อการตอบสนองของบุคคลที่มีต่อสิ่งต่างๆ หรือประสบการณ์ต่างๆ ทั้งหมด ซึ่งมีส่วนเกี่ยวกับบุคคลนั้น

อดิศักดิ์ (2551: 15) ได้กล่าวสรุปว่า ทักษะคติคือ ความโน้มเอียงของความคิดเห็น หรือความรู้สึกที่แสดงออกต่อสิ่งใดใด ที่อาจเป็นสิ่งของ บุคคล หรืออื่นๆ ซึ่งอาจจะเป็นการยอมรับก็ได้ และทักษะคติ ยังมีผลให้คนเราแสดงพฤติกรรมอย่างใดอย่างหนึ่งออกมา

2. ประเภทของทักษะคติ

ทักษะคติแบ่งเป็นประเภทกว้างๆ ได้เป็น 2 ประเภท คือ

1) ทักษะคติทั่วไป (General Attitude) ได้แก่ สภาพจิตใจอันกว้างขวาง ซึ่งเป็นแนวคิดประจำตัวของบุคคลนั้น เป็นพฤติกรรม บุคลิกภาพกว้างๆ เช่น การมองโลกในแง่ดี การเคร่งครัดในระเบียบประเพณี เป็นต้น

2) ทักษะคติ เฉพาะอย่าง (Specific Attitude) ได้แก่สภาพจิตใจที่บุคคลมีต่อวัตถุประสงค์ของ บุคคลอื่น สถานการณ์และสิ่งอื่นๆ เป็นอย่างๆ ไป ทักษะคติในวงแคบเช่นนี้ มักแสดงออก ลักษณะที่ว่าชอบหรือไม่ชอบ ถ้าชอบก็เห็นว่าดี ก็เรียกว่ามีทักษะคติที่ดีต่อสิ่งนั้นหรือบุคคลนั้น ถ้าไม่ชอบหรือเห็นว่าไม่ดี ก็เรียกว่ามีทักษะคติที่ไม่ดีต่อสิ่งนั้นหรือบุคคล

3. ปัจจัยที่ทำให้เกิดทักษะคติ

ทักษะคติเป็นสิ่งที่เกิดจากการเรียนรู้มากกว่าสิ่งที่เกิดขึ้นเอง สิ่งแวดล้อมต่างๆ จึงมีอิทธิพลต่อทักษะคติ ซึ่งได้แก่ ศาสนา ความเชื่อในสังคม ขนบธรรมเนียมประเพณีของสังคม สื่อมวลชน แขนงต่างๆ (ประตินันท์, 2518) ปัจจัยที่กำหนดทักษะคติของบุคคลได้แก่

1) การเรียนรู้ ซึ่งได้แก่ การอบรมสั่งสอน อันจะเป็นการสะสมและรวบรวมประสบการณ์เอาไว้เป็นจำนวนมาก

- 2) ประสบการณ์ส่วนตัวของบุคคลโดยตรง
- 3) เหตุการณ์ประทับใจในสองข้อแรกนั้น จะเป็นการสะสมประสบการณ์หลายๆ ครั้ง และ เกิดทัศนคติ แต่ทัศนคติ ก็สามารถเกิดขึ้นได้ หากได้รับเหตุการณ์เพียงครั้งเดียวและ รู้สึกประทับใจในทางบวกหรือทางลบก็ได้
- 4) การรับทัศนคติจากผู้อื่นมาเป็นของตน โดยการยอมรับทัศนคติของผู้ที่ เห็นอกว่า รับมาปฏิบัติต่อ
- 5) เกิดจากลักษณะบุคลิกภาพของแต่ละบุคคล
- 6) เกิดจากอิทธิพลของสื่อมวลชน เพราะสื่อมวลชนเป็นแหล่งข้อมูลที่ก่อให้เกิด ทั้งความเข้าใจและอารมณ์ ทั้งยังชักจูงไปสู่การปฏิบัติได้

4. องค์ประกอบของทัศนคติ

องค์ประกอบของทัศนคติ แบ่งได้ 3 ประการ ดังนี้ (Zimbardo and Ebbeson, 1970)

1) องค์ประกอบด้านความรู้ ความนึกคิด (The Cognitive Component) เป็นส่วนหนึ่งที่เป็นความเชื่อของบุคคลเกี่ยวกับสิ่งต่างๆ ทั่วไป ทั้งสิ่งที่ชอบและไม่ชอบ หากบุคคลมีความรู้ หรือ มีความคิดว่า สิ่งใดดี ก็มักจะมีทัศนคติที่ดีต่อสิ่งนั้น หากมีความรู้มาก่อนว่า สิ่งใดไม่ดี ก็จะมีทัศนคติที่ไม่ดีต่อสิ่งนั้น

2) องค์ประกอบทางด้านความรู้สึก (The Affective Component) เป็นส่วนที่เกี่ยวข้องกับอารมณ์ที่เกี่ยวข้องเนื่องกับสิ่งต่างๆ ซึ่งมีผลแตกต่างกันไปตามบุคลิกภาพของคนนั้น เป็นลักษณะที่เป็นค่านิยมของแต่ละบุคคล เป็นตัวเร้าความคิดอีกทอดหนึ่ง ถ้าหากบุคคล เป็นตัวเร้าความคิดอีกทอดหนึ่ง ถ้าหากบุคคลมีภาวะความรู้สึกที่ดี หรือไม่ดี ก็จะแสดงออกมา ในขณะคิดถึงสิ่งนั้นในลักษณะที่แตกต่างกัน เช่น ความรู้สึกในด้านบวก

3) องค์ประกอบด้านพฤติกรรม (The behavioral Component) คือ การแสดงออกของบุคคลที่เกี่ยวข้องกับสิ่งต่างๆ ซึ่งมีผลแตกต่างกันออกไป ตามบุคลิกภาพคนนั้นเป็นลักษณะที่เป็นค่านิยมของแต่ละบุคคล

จากค่านิยมต่างๆ เกี่ยวกับทัศนคติ สามารถสรุปได้ว่า ทัศนคติ คือ พฤติกรรม อารมณ์ และความรู้สึก ที่บุคคล แสดงออกต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่ง ซึ่งทัศนคติ อาจเกิดจากการสั่งสม ประสบการณ์ส่วนตัว จากการเลี้ยงดู หรือการปลูกฝังค่านิยม ทั้งนี้ แต่ละบุคคล จะมีทัศนคติที่แตกต่างกันและทัศนคติสามารถแสดงออกได้ทั้งในด้านบวกและในด้านลบ

2.2 ทฤษฎีและแนวคิดที่เกี่ยวกับการพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์

เทิดชาย ช่วยบำรุง, ดร. (2550) ได้นิยามการพัฒนาการท่องเที่ยวไว้ว่า กระบวนการมีส่วนร่วมของชุมชนในการจัดการแหล่งท่องเที่ยว โดยการคำนึงถึง ผลกระทบทางการท่องเที่ยว

และการอนุรักษ์ทรัพยากรทางการท่องเที่ยว เพื่อให้ทรัพยากรทางการท่องเที่ยว อยู่ได้จนตราบ จนอนุชนคนรุ่นหลัง โดยการพัฒนาการท่องเที่ยวจะตั้งอยู่บนพื้นฐานการตอบสนองความพึงพอใจทั้งเจ้าบ้าน (Host) และความพึงพอใจของนักท่องเที่ยว (Guest) ด้วย

ประวิทย์ ชูสีลปี, รองศาสตราจารย์ (2547) กล่าวถึง การพัฒนาการท่องเที่ยวไว้ว่าการพัฒนาการท่องเที่ยวต้องกระทำทั้งที่เป็น การรณรงค์ สร้างจิตสำนึก ความรู้สึกเป็นเจ้าของ (Sense of belonging) การดูแล บำรุงรักษาเฝ้าระวังและการบังคับด้วย เช่น ในแหล่งน้ำตก หาดทราย ก็ต้องคอยดูแลความสะอาด อย่าให้มีเศษขยะมูลฝอย การตั้งบ้านเรือน ร้านค้าร้านค้า หรือเอาสัตว์ไปปล่อยเลี้ยง (เช่น เอาเปิดไปเลี้ยงในน้ำตก เป็นต้น) หากเป็นถ้ำหินงอกหินย้อย ที่ธรรมชาติต้องใช้เวลาช้านับพันปี หมื่นปีจึงจะมีสภาพงดงามเช่นนั้นได้ ก็ต้องดูแลเฝ้าระวังอย่าให้มีคนมังก่าย โยก บี หัก ขีด เขียน ระเบิดทำลายส่วนใดของธรรมชาติไปได้

Ceballos Lascurain (1991) อาจจะเป็นคนแรกที่ได้ให้คำจำกัดความของการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์ว่า "เป็นการท่องเที่ยว รูปแบบหนึ่งที่เกี่ยวข้องกับการเดินทางไปยังแหล่งธรรมชาติ โดยไม่ให้เกิดการรบกวนหรือทำความเสียหายแก่ธรรมชาติ แต่มีวัตถุประสงค์ เพื่อชื่นชม ศึกษา เรียนรู้ และเพลิดเพลินไปกับทัศนียภาพ พืชพรรณ และสัตว์ป่า ตลอดจนลักษณะทางวัฒนธรรมที่ปรากฏในแหล่งธรรมชาติ เหล่านั้น"

Elizabeth Boo (1991) ให้คำจำกัดความการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์ว่า "การท่องเที่ยวแบบอิงธรรมชาติที่เอื้อประโยชน์ต่อ การอนุรักษ์ อันเนื่องมาจากการมีเงินทุนสำหรับการปกป้องดูแลรักษาพื้นที่ มีการสร้างงานให้กับชุมชนหรือท้องถิ่น พร้อมทั้งให้การศึกษาและ สร้างจิตสำนึกด้านสิ่งแวดล้อม"

The Ecotourism Society (1991) ได้ให้คำจำกัดความการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์ว่า "การเดินทางไปเยือนแหล่งธรรมชาติ โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อการเรียนรู้ถึงวัฒนธรรมและประวัติศาสตร์ด้วยความระมัดระวัง ไม่ให้เกิดการเปลี่ยนแปลงหรือทำลายคุณค่าของ ระบบนิเวศ และในขณะเดียวกันก็ช่วยสร้างโอกาสทางเศรษฐกิจที่ส่งผลให้การอนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติ เกิดประโยชน์ต่อประชาชนท้องถิ่น"

Western (1993) ได้ปรับปรุงคำจำกัดความการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์ของ The Ecotourism Society ให้สั้นและกระชับ แต่มีความหมายสมบูรณ์มากขึ้นคือ "การเดินทางท่องเที่ยวที่รับผิดชอบต่อแหล่งธรรมชาติซึ่งมีการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมและทำให้ชีวิตความเป็นอยู่ของประชาชนท้องถิ่นดีขึ้น"

สถาบันวิจัยวิทยาศาสตร์และสิ่งแวดล้อม (2539) ได้ให้ความหมายของการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์ว่า การท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์ เป็นแนวความคิดที่เพิ่งปรากฏขึ้นเมื่อไม่นานมานี้ และยังมีการใช้คำภาษาอังกฤษอื่นๆที่ให้ความหมายเช่นเดียวกัน ที่สำคัญได้แก่ Nature Tourism, Biotourism, Green Tourism เป็นต้น อย่างไรก็ตาม การท่องเที่ยวดังกล่าวล้วนแต่เป็นการบ่งบอกถึง การท่องเที่ยวแบบยั่งยืน (sustainable tourism) ซึ่งจากการประชุม Globe 1990

ณ ประเทศแคนาดาได้ให้คำจำกัดความของการท่องเที่ยว แบบยั่งยืนว่า "การพัฒนาที่สามารถตอบสนองความต้องการของนักท่องเที่ยวและผู้เป็นเจ้าของท้องถิ่นในปัจจุบัน โดยมีการปกป้องและสงวนรักษาโอกาสต่างๆของอนุชนรุ่นหลังด้วย การท่องเที่ยวที่มีความหมายรวมถึงการจัดการทรัพยากรเพื่อตอบสนองความจำเป็นทางเศรษฐกิจสังคม และความงามทางสุนทรียภาพ ในขณะที่สามารถรักษาเอกลักษณ์ทางวัฒนธรรมและระบบนิเวศด้วย" โดยมีลักษณะที่สำคัญคือ เป็นการท่องเที่ยว ที่ดำเนินการภายใต้ขีดจำกัดความสามารถของธรรมชาติ และต้องตระหนักถึงการมีส่วนร่วมของประชากร ชุมชน ขนบธรรมเนียมประเพณี ที่มีต่อขบวนการท่องเที่ยว อีกทั้งต้องยอมรับให้ประชาชนทุกส่วนได้รับผลประโยชน์ทางเศรษฐกิจที่เกิดจากการท่องเที่ยวอย่างเสมอภาคเท่าเทียมกัน และต้องชี้้นำภายใต้ความปรารถนาของประชาชนท้องถิ่นและชุมชนในพื้นที่ท่องเที่ยวอื่นๆ

จากการศึกษา ความคิดเกี่ยวกับ การพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์ สามารถสรุปได้ว่า การพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์ เป็น ปกป้องทรัพยากรที่มีอยู่เดิม มิให้ถูกทำลายไปหรือการคงสภาพไว้ให้เหลือไว้ซึ่งสิ่งเดิมให้มากที่สุด ทั้งธรรมชาติ เอกลักษณ์และวัฒนธรรม ตลอดจนเป็นการวางแผนการจัดการ และบริหารทรัพยากรนั้นไว้ให้อนุชนคนรุ่นหลังได้สืบทอดและพัฒนาต่อไป ทั้งนี้การพัฒนาจะต้องเป็นการพัฒนาที่ตอบสนองความพึงพอใจทั้งเจ้าของท้องถิ่นและความพึงพอใจของนักท่องเที่ยวร่วมกัน

2.3 ประวัติความเป็นมาและความสำคัญของพิพิธภัณฑ์เรือนหมอพร

"เรือนหมอพร" เป็นเรือนหลังเดียวที่เหลือ เป็นอยู่อนุสรณ์ของพลเรือเอก พระเจ้าบรมวงศ์เธอ พระองค์เจ้าอาภากรเกียรติวงศ์ กรมหลวงชุมพรเขตอุดมศักดิ์ กรมหลวงชุมพรฯ ที่มีมาตั้งแต่ครั้งยังเป็น "วังนางเลิ้ง" ให้อนุชนรุ่นหลังได้เห็น

เรือนหลังนี้เจ้าของเรือนเดิมคือ หม่อมเมี้ยน อาภากร ณ อยุธยา พระชายาใน กรมหลวงชุมพรฯ มีลักษณะเป็นเรือนไม้ ๒ ชั้น เป็นศิลปะกรรมแบบนีโอ คลาสสิก (Neo-Classic) แต่ได้ดัดแปลงให้เข้ากับภูมิอากาศในเขตร้อน ด้วย การสร้างด้วยไม้ สันนิษฐานว่าสร้างในราวสมัยรัชกาลที่ ๖ ต่อมาเมื่อ พ.ศ.๒๔๙๗ กรมอาชีว ศึกษาได้ขอซื้อที่ดินแปลงที่เรือนหลังนี้อยู่ จากหม่อมเมี้ยน และหม่อมเจ้ารุจยากร อาภากร เพื่อขยายอาณาเขตของโรงเรียนพาณิชย์การพระนคร (ต่อมาได้มีฐานะเป็น "สถาบันเทคโนโลยีราชมงคล วิทยาเขตพาณิชย์การพระนคร") แต่เดิมใช้เป็นที่ทำการของร้านสหกรณ์ ซึ่งเรียกว่า "ร้านฝึกการค้า" ดำเนินการโดยนักเรียน ชั้นบนเป็นที่เก็บสินค้า ชั้นล่างเป็นที่ทำ การค้า

เหตุที่ชื่อเรือนหมอพรนั้น มาจากพระนามของกรมหลวงชุมพรฯ ในบทบาทของหมอผู้รักษาคนไข้ ในระหว่างปี พ.ศ. 2454-2460 พระองค์ได้กราบบังคมทูลลาออกจากราชการ และทรงสนพระทัยศึกษาในวิชาการแพทย์แผนโบราณจากตำราไทยและจากแพทย์ชาวต่างชาติ

ทรงเขียนดำรายนามโบราณลงในสมุดข่อยและทรงตั้งชื่อดำรายนามไทยสมุดข่อยเล่มนี้ว่า “พระคัมภีร์ อติสารวรรค โบราณกรรม และ ปัจจุบันะกรรม” ปัจจุบันเก็บรักษาไว้ที่พิพิธภัณฑสถานแห่งชาติ จ.สมุทรปราการ

เมื่อวันที่ 19 ธันวาคม พ.ศ. 2519 พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว ได้ทรงพระกรุณาเสด็จ ฯ มาทรงเป็นประธานในพิธีเปิดพระอนุสาวรีย์ กรมหลวงชุมพรเขตอุดมศักดิ์ ได้มีรับสั่งถามว่า “ยังมีสิ่งใดที่ในสมัยเป็นวังหลวงเหลืออยู่บ้าง” ศาสตราจารย์ ธรรมบุญ อัครพานิช ผู้อำนวยการ ในขณะนั้นได้กราบบังคมทูลพระกรุณาว่า “ยังมีเรือนหลังหนึ่งอยู่” มีพระราชกระแสว่า “ให้ อนุรักษ์ไว้” วิทยาเขตพัฒนการพระนคร ได้บูรณะเรือนหลังนี้มาโดยตลอด เคยใช้เป็น “เรือนพยาบาล” ของวิทยาเขต ฯ และได้ตั้งชื่อว่า “เรือนหมอมพร” มีพิธีเปิด “เรือนหมอมพร” เมื่อ พ.ศ.2522 โดยสมเด็จพระพุทธชินวงศ์ วัดเบญจมบพิตร เป็นประธานในพิธี

ต่อมาเรือนหมอมพรมีสภาพทรุดโทรมลง จึงย้ายเรือนพยาบาลออกไปไว้ที่หอประชุมอภากาศ แล้วบูรณะเรือนหลังนี้ขึ้นใหม่ และได้จัดเรือนหมอมพรเป็น “ศูนย์วัฒนธรรม วิทยาเขตพัฒนการพระนคร สถาบันราชชมงคลเฉลิมพระเกียรติ” มีพิธีเปิดอย่างเป็นทางการเมื่อวันที่ 22 มิถุนายน พ.ศ.2522 โดย ฯพณฯ ศาสตราจารย์ ดร.อำพล เสนาณรงค์ องคมนตรี เป็นประธานในพิธี และในเวลาต่อมา สถาบันเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร ได้ปรับเปลี่ยนชื่อ เป็น มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนครจนปัจจุบัน

ต่อมาในวันที่ 15 พฤษภาคม 2551 ณ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร ได้มีการขออนุญาตกรมศิลปากรเพื่อเคลื่อนเรือนหมอมพร เนื่องจาก บริเวณที่ตั้งเรือนหมอมพร ในบริเวณเดิม เป็นพื้นที่ก่อสร้างอาคารเอนกประสงค์ (หลังใหม่) ของคณะบริหารธุรกิจ ทั้งนี้ การเคลื่อนเรือน เป็นไปตามกำหนดอนุญาต และวิธีของกรมศิลปากร ร่วมกับพิธีการทางศาสนา

ภายในพิพิธภัณฑสถานเรือนหมอมพร จัดแสดงสิ่งของต่างๆ ใน หมวดเครื่องใช้ประจำพระองค์ ได้แก่ ฉลองพระองค์ทหารเรือ พระมาลา อินทรธนู หีบเหล็กสำหรับเก็บข้าวของเครื่องใช้ชิ้นเล็ก ชิ้นน้อย ก็ (ถาดไม้วางถ้วยชาม) หมวดเครื่องแพทย์ ได้แก่ ที่ปั๊มยา เครื่องบดยา หินบดยาพร้อมลูกบิด ตะแกรงร่อนยา หูฟัง อับแก้วเจียรระไน โกร่งบดยาขนาดใหญ่ โกร่งราง รวมทั้งภาพถ่ายต่างๆ โดยสิ่งของทั้งหลายเหล่านี้ได้รับการบริจาคจากผู้เคารพศรัทธาพระองค์ท่านเกือบทั้งสิ้น

เทคนิคการเคลื่อนเรือนหมอมพร (ธเนศ วีระศิริ , 2551)

ตามที่ได้กล่าวไว้เบื้องต้นเกี่ยวกับ การปรับปรุงอาคารสถานที่เพื่อรองรับการขยายการศึกษา อีกทั้งห้องเรียนที่มีอยู่นั้นมีสภาพเก่าทรุดโทรมไม่เหมาะสมเป็นสถานศึกษาในระดับมหาวิทยาลัย จึงมีความจำเป็นต้องสร้างอาคารเอนกประสงค์และย้ายเรือนหมอมพรไปตั้งยังตำแหน่งใหม่ที่เหมาะสม สง่างาม และไม่ถูกบดบังทัศนียภาพของตัวเรือน จึงได้มีมติเห็นชอบจากกรมศิลปากรอนุญาตให้มีการก่อสร้างอาคารเอนกประสงค์และย้ายเรือนหมอมพร ด้วยวิธีการ

เคลื่อนย้ายเรือนทั้งหลังโดยไม่มีกรรุดตัวเรือน มาอยู่ในตำแหน่งบริเวณสนามหญ้าของพื้นที่อาคาร 1 คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร

ด้วยเหตุที่ต้องมีการย้าย “เรือนหมอพร” จากตำแหน่งเดิมไปตำแหน่งใหม่ดังกล่าว ผู้ที่เกี่ยวข้องได้พิจารณาเห็นว่าตำแหน่งใหม่ควรอยู่บริเวณสนามหญ้าซึ่งอยู่ห่างจากตำแหน่งเดิมประมาณ 100 เมตร และควรยกอาคารขึ้นสูงจากเดิมประมาณ 1.00 เมตร เพื่อให้อาคารแลดูสง่างาม จากการตรวจวัดอาคาร “เรือนหมอพร” พบว่าแม้จะเป็นอาคาร 2 ชั้น แต่ความสูงของอาคาร 9 เมตร เทียบเท่าอาคารสูง 3 ชั้น ในปัจจุบัน เนื่องจากความสูงของอาคารมากกว่าความกว้าง จึงต้องคำนึงถึงปัญหาการเอียงเอนที่อาจเกิดขึ้นในระหว่างการเคลื่อนย้าย และต้องมีการเตรียมการเรื่องฐานรองรับชั่วคราวบนเส้นทางที่จะเคลื่อน “เรือนหมอพร” ด้วย ทั้งนี้ตำแหน่งใหม่ของ “เรือนหมอพร” อยู่ห่างจากตำแหน่งเดิม 78 เมตร และกำหนดให้อาคารยังคงหันหน้าไปในทิศทางเดิม ทิศทางการย้ายจึงต้องเคลื่อนไปทางด้านทแยงมุมของตัวอาคาร สิ่งที่ต้องจัดเตรียมให้พร้อมก่อนการย้ายคือแท่นรองรับรางเลื่อนและฐานรองรับที่ปลายทาง

เนื่องจากตามเส้นทางที่จะวางรางเลื่อนในการเคลื่อนย้ายอาคารต้องผ่านพื้นดินที่เป็นดินอ่อน จึงต้องตอกเสาเข็มเพื่อทำเป็นฐานรองรับชั่วคราวตลอดแนวเส้นทาง เสาเข็มที่ใช้ทำจากปลอกเหล็กของเสาเข็มเจาะตอกฝังลงดินลึกประมาณ 7 เมตร ไม่ต้องทำการขุดดินหรือเทคอนกรีตเพราะเป็นเสาเข็มชั่วคราว สามารถถอนปลอกเหล็กขึ้นมาใช้งานใหม่ได้เมื่อแล้วเสร็จ สำหรับในช่วงแรกทำเสาเข็มรองรับไว้ 39 ต้น วางเป็น 3 แนว เสาเข็มแต่ละต้นห่างกัน 4.00 เมตร จากนั้นทำรางเลื่อนวางบนเสาเข็ม ได้อาคาร “เรือนหมอพร” จัดทำเหล็กรูปพรรณประกบคานไม้ที่รองรับพื้นชั้นล่างให้มีความมั่นคงแข็งแรง จากนั้นยกอาคารให้สูงขึ้นจากเดิมเพียงพอที่จะติดตั้งล้อเลื่อนที่จัดเตรียมไว้ ล้อเลื่อนจะวางลงบนรางเลื่อนอีกต่อหนึ่ง การยกอาคารให้สูงขึ้นใช้หลักการยกอาคารโดยทั่วไป คือใช้แม่แรงไฮดรอลิกขนาดประมาณ 20 - 30 ต้น วางใกล้เสาตอม่อเดิมแล้วยกอาคารขึ้นพร้อมกัน การยกอาคารในขั้นตอนนี้ยกประมาณ 35 ซม. วัดจุดประสงค์เพียงเพื่อสอดล้อเลื่อนเข้าด้านล่างของอาคารได้เท่านั้น แต่สำหรับการยกอาคารที่ปลายทางเมื่อเคลื่อนย้ายไปถึงนั้น ยกสูงประมาณ 1.20 เมตร ตำแหน่งใหม่ของอาคาร “เรือนหมอพร” ยกสูงจากระดับดินประมาณ 0.80 เมตร และเพื่อให้มีความมั่นคงแข็งแรงอยู่ได้ยาวนาน จึงทำเป็นฐานรากวางบนเสาเข็ม เสาเข็มที่ใช้เป็นเสาเข็มเจาะขนาดเส้นผ่านศูนย์กลาง 35 เซนติเมตร ลึก 21 เมตร เมื่อเตรียมทุกอย่างพร้อมแล้วเริ่มดำเนินงานย้ายด้วยการสกัดเสาคอนกรีตเดิม ซึ่งได้ทำการบูรณะมาแล้ว เนื่องจากเสาของเรือนเป็นไม้ผุกร่อนไปมากจึงมีการนำเหล็กรูปพรรณมาประกบติดแล้วเทคอนกรีตปิดเป็นเสารูปสี่เหลี่ยม หลังจากสกัดเสาและตัดเหล็กขาดทั้งหมดจำนวน 22 เสาแล้วใช้แม่แรงไฮดรอลิกยกเรือนขึ้นสูงประมาณ 35 เซนติเมตร จากนั้นวางล้อเลื่อนทั้งหมด 16 ตัวใต้โครงเหล็กที่ประกบคานไม้ของเรือน ปลดแม่แรงลงให้น้ำหนักของเรือนถ่ายลงล้อเลื่อนซึ่งวางบนรางเลื่อนอีกต่อหนึ่งจากนั้นใช้แม่แรงไฮดรอลิกดันเหล็กค้ำยันด้านหลังผลักให้ “เรือนหมอพร” เลื่อนมาด้านหน้าตามรางเลื่อนที่จัดวางไว้ ความยาว

ของรางเลื่อนช่วงแรกประมาณ 40 เมตร ใช้เวลาในการเลื่อนประมาณชั่วโมงเศษๆ ก็ถึงปลายทาง จากนั้นต้องหยุดการเลื่อนไว้สองวันเพื่อจัดเตรียมรางเลื่อนช่วงที่สอง รางเลื่อนช่วงที่สองนี้วางยาวถึงแท่นคอนกรีตที่จัดทำเป็นฐานรองรับ

ในช่วงที่หยุดกลางทางต้องทำตัวยึดรั้งให้เรือหยุดนิ่งกับที่ไม้อเคลื่อนไหวได้ง่าย เพราะหากมีฝนตกลมแรงจะทำให้อาคารเอียงหรือหลุดจากรางเลื่อนเป็นอันตรายได้ ข้อระวังเหล่านี้เห็นผลในวันต่อมาเนื่องจากช่วงย้ายอาคารมีพายุฝนลมแรงมาก ในวันถัดมาเร่งทำรางจนเสร็จถึงปลายทางแท่นคอนกรีต พร้อมทั้งจะเคลื่อนย้ายแล้ว ก็ทำการตัดตัวยึดรั้งออกแล้วจึงดันตัวเรือให้เคลื่อนบนรางเลื่อนส่วนที่ต่อไว้ ความยาวของรางเลื่อนในส่วนที่สองนี้ประมาณ 30 เมตร ใช้เวลาเลื่อนประมาณ 20 นาทีก็แล้วเสร็จ ทำการยึดรั้งให้มั่นคงแล้วเตรียมการขั้นต่อไปเพื่อยกเรือขึ้นแท่นคอนกรีต

สำหรับขั้นตอนสุดท้ายของการย้าย “เรือหมอพร” เริ่มด้วยการยกเรือให้สูงขึ้นประมาณ 80 เซนติเมตร เพื่อสอดรางเหล็กให้ล้อเลื่อนวางได้ ความสูงของรางที่สอดอยู่ระดับเดียวกับรางเหล็กที่วางบนแท่นคอนกรีต จากนั้นทำเสาเหล็กรองรับรางเลื่อนที่สอดได้ล้อให้แข็งแรง แล้วเชื่อมต่อรางเหล็กที่สอดได้ล้อเลื่อนกับรางเหล็กที่วางบนแท่นคอนกรีต เมื่อเตรียมทุกอย่างพร้อม จึงได้ดันให้เรือเคลื่อนต่อไปตามรางขึ้นบนแท่นคอนกรีต ระยะทางช่วงนี้ประมาณ 9 เมตร เป็นระยะทางช่วงสั้นเพราะก่อนหน้านี้ได้เคลื่อนย้ายเรือมาหยุดไว้ตรงขอบของแท่นคอนกรีตแล้ว อันที่จริงยังต้องเลื่อนต่อไปอีกประมาณ 1.50 เมตรจึงจะถึงตำแหน่งที่กำหนดไว้ แต่ต้องหยุดไว้เพียงเท่านี้ก่อนเนื่องจากสมาคมวิศวกรรมสถานแห่งประเทศไทยจะจัดให้มีการสัมมนาและจัดงาน “การย้ายเรือหมอพร” ตำแหน่งหยุดเรือหมอพรเพื่อรองานสัมมนาจัดเป็นตำแหน่งชั่วคราว จึงต้องทำตัวยึดรั้งให้มั่นคงแข็งแรง ป้องกันการโยกหรือเคลื่อนตัวของอาคารที่อาจเกิดขึ้นจากลมฝนที่มีมากในช่วงนี้ การยึดรั้งใช้วิธีดึงเหล็กประกบคานไม้ของตัวเรือเข้ากับรางเลื่อนเหล็กที่วางบนแท่นคอนกรีต ต่อมาเมื่อวันที่ 31 พฤษภาคม 2551 เวลาประมาณ 14.49 นาฬิกา ผู้เข้าร่วมสัมมนาและคณาจารย์มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนครได้ร่วมกันออกแรงดันเลื่อน “เรือหมอพร” เข้าสู่ตำแหน่งที่กำหนดโดยใช้เวลาประมาณ 5 นาทีก็แล้วเสร็จ ภายหลังจากย้าย “เรือหมอพร” มาถึงตำแหน่งใหม่ตามต้องการแล้วขั้นตอนต่อไปคือทำการต่อและยึดเสาเดิมของเรือกับแท่นคอนกรีต วิศวกรและสถาปนิกของกรมศิลปากรแจ้งว่าหลังจากนี้จะถมดินปรับภูมิทัศน์โดยรอบเรือและปรับปรุงซ่อมแซมตัวเรือเพื่อจัดเป็นพิพิธภัณฑ์ต่อไป เชื่อได้ว่าอาคารหลังนี้จะมีความสวยงามเป็นประโยชน์ในการศึกษาสมดังเจตจำนงในการอนุรักษ์เพื่อคงไว้ให้นุชนรุ่นหลังต่อไป

2.4 งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

Butler (1974) ได้ทำการศึกษาเกี่ยวกับทัศนคติของคนในท้องถิ่นต่อการท่องเที่ยว โดยจำแนกทัศนคติของคนออกเป็น 2 กลุ่ม คือ กลุ่มทัศนคติที่ดี กับกลุ่มของคนที่มีทัศนคติที่ไม่ดี พบว่า กลุ่มที่มีทัศนคติที่ดีต่อการท่องเที่ยว จะเป็นบุคคลที่มีความรู้ ความเข้าใจ และเห็นความสำคัญของการท่องเที่ยว มีประสบการณ์ที่ดีจากการท่องเที่ยว และได้รับประโยชน์จากการท่องเที่ยว ส่วนกลุ่มที่ไม่เห็นด้วยต่อการท่องเที่ยว คนกลุ่มนี้ มักเป็นคนที่ไม่เสียผลประโยชน์จากการพัฒนาการท่องเที่ยวในท้องถิ่น ขาดความรู้ ความเข้าใจที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยว หรือได้รับฟังข่าวคราวในด้านที่ไม่ดีเกี่ยวกับการท่องเที่ยว

ผลการวิจัยของ Butler ซึ่งให้เห็นว่าทัศนคติที่ดีต่อการท่องเที่ยวของประชาชนในท้องถิ่นที่เป็นแหล่งท่องเที่ยว สัมพันธ์กันในทางเดียวกับความรู้ ความเข้าใจที่ถูกต้องเกี่ยวกับการท่องเที่ยว หรือได้รับฟังข่าวที่ไม่ดีเกี่ยวกับการท่องเที่ยว

กรรณา เตชาดิวงศ์ ณ อุรุทยา (2538) ได้ศึกษาปัจจัยต่างๆ ที่มีความสัมพันธ์กับทัศนคติต่อการพัฒนาเป็นหมู่บ้านท่องเที่ยวของชาวบ้านหมู่บ้านปราสาท ตำบลธารปราสาท อำเภอโพนสูง จังหวัดนครราชสีมา พบว่า เพศ อายุ อาชีพ การศึกษา ความทันสมัยของบุคคล และความน่าเชื่อถือของเจ้าหน้าที่กองการท่องเที่ยว มีความสัมพันธ์กับทัศนคติที่มีต่อการพัฒนาเป็นหมู่บ้านท่องเที่ยวตัวอย่าง

ปองจิต แจ่มจรัส (2528) ได้ศึกษาค่านิยมของนักท่องเที่ยวและประชาชนในท้องถิ่นที่มีต่อการอนุรักษ์สภาพแวดล้อมบริเวณที่ตากอากาศชะอำ พบว่า นักท่องเที่ยวและประชาชนในท้องถิ่น มักที่ค่านิยมในการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมค่อนข้างสูง ปัจจัยด้านเพศ อายุ และระดับการศึกษา อาชีพ และรายได้ จำนวนครั้งที่มาชะอำ และที่อยู่ปัจจุบัน ปัจจัยทั้งหมดมิได้แปรผลต่อการผันแปรของค่านิยมในการอนุรักษ์

สุรีพร ภัทรพรนนท์ (2541) ได้ศึกษาถึง ทัศนคติของนักท่องเที่ยวที่มีต่อการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์ กรณีศึกษาอุทยานแห่งชาติในจังหวัดกาญจนบุรี พบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ มีความรู้เกี่ยวกับการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์ในระดับปานกลาง มีทัศนคติต่อการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์ในเชิงบวก ส่วนผลการทดสอบความเป็นอิสระต่อกัน พบว่า ทัศนคติต่อการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์ของนักท่องเที่ยวในอุทยานแห่งชาติของจังหวัดกาญจนบุรีแตกต่างกันตามสถานภาพการสมรส การศึกษา และความรู้เกี่ยวกับการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์

ดวงพร โรจน์ เจริญวัฒนา (2543) ศึกษาวิจัยในหัวข้อเรื่อง ทัศนคติของผู้มาท่องเที่ยวเขื่อนป่าสักชลสิทธิ์ต่อการบริหารจัดการการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์ ผลการวิจัยพบว่า ผู้มาท่องเที่ยวเขื่อนป่าสักชลสิทธิ์มากกว่าครึ่งหนึ่งของผู้ที่มาท่องเที่ยวมีความรู้ ความเข้าใจเกี่ยวกับการบริหารจัดการอยู่ในเกณฑ์ดีมาก และมีทัศนคติต่อการบริหารจัดการท่องเที่ยวเชิง

อนุรักษ์ในภาพรวมค่อนข้างดี เช่นสภาพแวดล้อม ด้านบริหารจัดการแหล่งท่องเที่ยวและด้านคุณภาพให้บริการแก่นักท่องเที่ยว ตามลำดับ

ชานัน ดิธรัตน์ (2538) ศึกษางานวิจัยในหัวข้อเรื่อง การมีส่วนร่วมของผู้ประกอบการสถานที่พักตากอากาศในการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมบริเวณแหล่งท่องเที่ยวชายทะเลเมืองพัทยา ผลการวิจัยพบว่า ตัวแปรทางด้านระดับการศึกษาของผู้ประกอบการสถานที่พักตากอากาศ ความรู้ ความเข้าใจด้านสิ่งแวดล้อมและทรัพยากรธรรมชาติของผู้ประกอบการสถานที่พักตากอากาศ ประเภทของสถานที่พักตากอากาศ และรายได้ของสถานประกอบการที่พักตากอากาศ มีความสัมพันธ์กับการมีส่วนร่วมของผู้ประกอบการสถานที่พักตากอากาศในการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อม ส่วนตัวแปรด้านระยะเวลาอยู่อาศัยในเมืองพัทยของผู้ประกอบการสถานที่พักตากอากาศ และภูมิลำเนาของผู้ประกอบการสถานที่พักตากอากาศนั้น ไม่มีความสัมพันธ์กับการมีส่วนร่วมของผู้ประกอบการในการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อม กิจกรรมการมีส่วนร่วมของผู้ประกอบการสถานที่พักตากอากาศเข้าร่วมมากที่สุดคือ กิจกรรมด้านกำจัดขยะมูลฝอยและสิ่งสกปรกต่างๆ ได้แก่ กิจกรรมรักษาความสะอาดชายหาด นอกจากนี้พบว่าผู้ประกอบการสถานที่พักตากอากาศส่วนใหญ่มีความรู้ความเข้าใจสิ่งแวดล้อมระดับปานกลาง

วนิดา วิชยประเสริฐกุล (2541) ศึกษางานวิจัยในหัวข้อเรื่อง ผลกระทบจากการพัฒนาการท่องเที่ยวต่อสภาพแวดล้อมเมืองพัทยา ผลการวิจัยพบว่า การพัฒนาการด้านการท่องเที่ยวเมืองพัทยาก่อผลกระทบใน 3 ลักษณะคือ ผลกระทบต่อสภาพแวดล้อมทางกายภาพ โดยมีความรุนแรงและมีผลกระทบมากได้แก่ การขยายตัวของสิ่งปลูกสร้างโดยขาดการควบคุม การขัดแย้งการใช้ที่ดิน ผลกระทบทางด้านเศรษฐกิจ ปรากฏในความรุนแรงระดับผลกระทบปานกลาง ได้แก่ การกว้านซื้อที่ดิน ค่าครองชีพสูงขึ้น และผลกระทบมากได้แก่ สถิติอาชญากรรมสูงขึ้น

เพ็ญลักษณ์ เกตุทัต (2546) ศึกษางานวิจัยในหัวข้อเรื่อง ทศนคติและพฤติกรรมการท่องเที่ยวชาวไทยที่มีต่อการท่องเที่ยวในเกาะเสม็ด ผลการวิจัยพบว่า นักท่องเที่ยวชาวไทยที่มีเพศแตกต่างกันมีทัศนคติต่อการท่องเที่ยวเกาะเสม็ดทุกด้านไม่แตกต่างกัน อาชีพของนักท่องเที่ยวชาวไทยที่แตกต่างกัน มีทัศนคติต่อการท่องเที่ยวในเกาะเสม็ดทุกด้านแตกต่างกัน ส่วนอายุ ระดับการศึกษา รายได้ และสถานภาพการสมรสของนักท่องเที่ยวชาวไทยที่แตกต่างกันมีทัศนคติต่อการท่องเที่ยวในเกาะ เสม็ดด้านทรัพยากรท่องเที่ยวและด้านความปลอดภัยแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ส่วนด้านสิ่งแวดล้อมและทัศนคติมีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมนักท่องเที่ยวเกาะเสม็ด

บทที่ 3 วิธีการดำเนินการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้ เป็นการวิจัยเชิงปริมาณ วิธีการศึกษาการสำรวจทัศนคติของบุคลากร และนักศึกษาคณะศิลปศาสตร์ มทร.พระนคร เกี่ยวกับแนวทางการพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์ เรือนหมอปพร มีขั้นตอนการดำเนินการวิจัย 4 ขั้นตอน ดังนี้

- 3.1 ประชากร และกลุ่มตัวอย่าง
- 3.2 เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย
- 3.3 การเก็บรวบรวมข้อมูล
- 3.4 การวิเคราะห์ข้อมูล

3.1 ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

1. ประชากร กลุ่มเป้าหมาย อาจารย์ เจ้าหน้าที่และนักศึกษา คณะศิลปศาสตร์ มทร.พระนคร จำนวนรวมทั้งสิ้น 580 คน

2. กลุ่มตัวอย่าง พิจารณาจากตารางของ ทาโร ยามาเน่ (Taro Yamane, 1967: 125) ที่ระดับความเชื่อมั่น 95% และความคลาดเคลื่อนไม่เกิน 5% จะได้ขนาดกลุ่มตัวอย่างดังนี้

$$n = \frac{N}{1+Ne^2}$$

$$n = \text{ขนาดของกลุ่มตัวอย่าง}$$

N = จำนวนประชากร ซึ่งแทนด้วยตัวเลขจำนวนบุคลากร และนักศึกษาคณะศิลปศาสตร์ของมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร ทั้งหมด 530 คน

$$e = \text{ความคลาดเคลื่อนของกลุ่มตัวอย่าง กำหนดให้มีค่าเท่ากับ 5\%}$$

$$n = \frac{530}{1+(530)(0.05)^2}$$

$$= 227.9$$

$$= 228 \text{ คน}$$

สรุปกลุ่มตัวอย่าง รวมทั้งหมด 228 คน

3.2 เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้สร้างเครื่องมือ เป็นเครื่องมือในการรวบรวมข้อมูลตามลำดับขั้นตอนนี้ ผู้วิจัยได้สร้างเครื่องมือเพื่อการวิจัย เป็น 2 แบบดังนี้

1) แบบสัมภาษณ์ สัมภาษณ์เชิงลึก กับ บุคลากร นักศึกษาและผู้ที่มีส่วนเกี่ยวข้องกับหน่วยงานการพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์เรือนหมอพร จำนวน 10 คน

2) แบบประเมิน เพื่อการเก็บรวบรวมข้อมูลตามลำดับขั้นตอนดังนี้

2.1 ศึกษาและทบทวนวรรณกรรมที่เกี่ยวข้อง ทางด้านประเด็นการพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์ ตลอดจนวิเคราะห์ลักษณะทางกายภาพ ของพิพิธภัณฑ์เรือนหมอพร เพื่อประเมินประเด็นในการจัดการการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์

2.2 สรุปประเด็นการพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์เรือนหมอพร โดยแบ่งแยกเป็นหัวข้อ เป็นประเด็นการพัฒนา ด้านต่าง ๆ เชิงการจัดการและการพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์เรือนหมอพร

2.3 ศึกษารูปแบบเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย สร้างเครื่องมือ เป็นแบบสอบถามในการประเมินทัศนคติ ที่มีต่อ แนวทางการพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์ด้านต่าง ๆ

2.4 ตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือ ดังนี้

2.4.1 การตรวจสอบความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา (Content Validity) ผู้วิจัยได้นำแบบสอบถามเสนอให้ผู้เชี่ยวชาญพิจารณาปรับและแก้ไข จำนวน 2 ท่าน ซึ่งเป็นอาจารย์ที่ปรึกษา นักวิชาการทางการวิจัย และผู้เชี่ยวชาญทางด้านการพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์ เพื่อตรวจสอบความเหมาะสมของเนื้อหา จำนวนข้อคำถาม โดยเลือกเฉพาะข้อคำถามที่มีค่าดัชนีสอดคล้อง (IOC) ตั้งแต่ 0.5 ขึ้นไป

2.4.2 ผู้วิจัยได้นำแบบสอบถามฉบับร่างที่ปรับแก้ตามคำแนะนำปรับปรุงแก้ไข เครื่องมือตามคำแนะนำของผู้เชี่ยวชาญ แล้วไปทดลอง (Try Out) กับอาจารย์และนักศึกษาคณะบริหารธุรกิจ มทร.พระนคร ที่มีใช้กลุ่มเป้าหมาย จำนวน 30 ชุด เพื่อตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือ โดยใช้วิธีการสัมประสิทธิ์อัลฟา ให้ได้ค่าความเชื่อมั่น 0.98

3.3 การเก็บรวบรวมข้อมูล

1) ผู้วิจัย จัดทำแบบบันทึกข้อความ ขออนุญาตจากท่านคณบดีคณะศิลปศาสตร์ ขออนุญาต เก็บข้อมูล และขอความร่วมมือ อาจารย์ เจ้าหน้าที่และนักศึกษา คณะศิลปศาสตร์ ในการเก็บแบบสอบถาม รวมถึงสัมภาษณ์เกี่ยวกับแนวทางการจัดการการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์พิพิธภัณฑ์เรือนหมอพร

2) ผู้วิจัย ดำเนินการติดต่อประสานงาน กับอาจารย์ที่ปรึกษาของนักศึกษาทุกสาขาวิชา และทุกชั้นปี เพื่อนำแบบสอบถามมอบให้นักศึกษา และ ผู้วิจัย เก็บแบบสอบถามด้วยตนเองจากอาจารย์ที่ปรึกษา

3) สำหรับด้านอาจารย์ และเจ้าหน้าที่ ผู้วิจัยดำเนินการแจกและเก็บแบบสอบถามด้วยตนเอง โดยเช็คจากตารางสอนอาจารย์ จากฝ่ายทะเบียนและวัดผล

4) ผู้วิจัยรวบรวมแบบสอบถามทั้งหมด รวมถึง นำบทสัมภาษณ์จากบุคคลที่เกี่ยวข้อง และข้อเสนอแนะ มาวิเคราะห์ประมวลผลสรุป

3.4 การวิเคราะห์ข้อมูล

หาค่าเฉลี่ยและค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน เพื่ออธิบาย ระดับทัศนคติในด้านต่าง ๆ ทางด้านการจัดการการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์เรือนหมอพร เป็นสถิติพรรณนา โดยยึดหลักการแปลความหมายดังนี้

ค่าเฉลี่ย 4.50 - 5.00	หมายถึง	มีทัศนคติในระดับมากที่สุด
ค่าเฉลี่ย 3.50 - 4.49	หมายถึง	มีทัศนคติในระดับมากมาก
ค่าเฉลี่ย 2.50 - 3.49	หมายถึง	มีทัศนคติในระดับมากปานกลาง
ค่าเฉลี่ย 1.50 - 2.49	หมายถึง	มีทัศนคติในระดับน้อย
ค่าเฉลี่ย 1.00 - 1.49	หมายถึง	มีทัศนคติในระดับน้อยที่สุด

3.5 สถานที่ทำการเก็บข้อมูล

คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร

บทที่ 4 ผลการวิจัย

การวิจัยเพื่อสำรวจเรื่อง การสำรวจทัศนคติของบุคลากร และนักศึกษาคณะศิลปศาสตร์ มทร.พระนคร เกี่ยวกับแนวทางการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์เรือนหมอปพร ซึ่งผู้วิจัยได้ทำการเก็บรวบรวมข้อมูล โดยใช้แบบสอบถามกลุ่มตัวอย่าง จำนวน 228 คน มีผลการศึกษาซึ่งนำเสนอตามลำดับดังนี้

1. ข้อมูลพื้นฐานของกลุ่มตัวอย่าง
2. ระดับทัศนคติ ความรู้ ความเข้าใจเบื้องต้นของบุคลากร และนักศึกษาคณะศิลปศาสตร์ เกี่ยวกับประเด็นการจัดการการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์พิพิธภัณฑสถานเรือนหมอปพร
3. ระดับทัศนคติของบุคลากร และนักศึกษาคณะศิลปศาสตร์ เกี่ยวกับแนวทางการพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์พิพิธภัณฑสถานเรือนหมอปพร
4. การเปรียบเทียบระดับทัศนคติของ บุคลากร นักศึกษาสาขาวิชาการท่องเที่ยวและบุคลากรสาขาวิชาอื่นๆ เกี่ยวกับแนวทางการพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์พิพิธภัณฑสถานเรือนหมอปพร
5. ข้อเสนอแนะเกี่ยวกับแนวทางการพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์พิพิธภัณฑสถานเรือนหมอปพร

4.1 ข้อมูลพื้นฐานของกลุ่มตัวอย่าง

ตาราง 4.1 แสดงข้อมูลพื้นฐานของกลุ่มตัวอย่าง เป็นจำนวนและร้อยละ

เพศ	ข้อมูลพื้นฐานของกลุ่มตัวอย่าง	n = 228	
		จำนวนคน	ร้อยละ
1.	ชาย	38	16.6
2.	หญิง	190	83.4

ตาราง 1 (ต่อ) แสดงข้อมูลพื้นฐานของกลุ่มตัวอย่าง เป็นจำนวนและร้อยละ

ข้อมูลพื้นฐานของกลุ่มตัวอย่าง	n = 228	
	จำนวนคน	ร้อยละ
อายุ		
1. อายุต่ำกว่า 20 ปี	92	40.2
2. อายุ 20-29 ปี	107	46.7
3. อายุ 30-39 ปี	13	6.1
4. อายุ 40-49 ปี	7	3.1
5. อายุ 50-59 ปี	8	3.5
6. อายุ 60 ปี ขึ้นไป	1	0.4
การศึกษา		
1. ต่ำกว่าปริญญาตรี	16	7.0
2. ระดับปริญญาตรี	188	82.5
3. ระดับปริญญาโท	24	10.5
4. ระดับปริญญาเอก	0	0
สถานะของผู้ตอบแบบสอบถาม		
1. อาจารย์	21	9.2
2. บุคลากร	13	5.7
3. นักศึกษา	194	85.2
สาขาวิชาของผู้ตอบแบบสอบถาม		
1. การท่องเที่ยว	69	30.6
2. การโรงแรม	59	25.8
3. ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสากล	54	23.6
4. ภาษาไทยประยุกต์	22	9.6
5. วิชาศึกษาทั่วไป	24	10.5

จากตาราง 4.1 แสดงให้เห็นข้อมูลพื้นฐานของกลุ่มตัวอย่างดังนี้

1) เพศ เป็นเพศชาย จำนวน 38 คน คิดเป็นร้อยละ 16.6 และเป็นเพศหญิง จำนวน 190 คน คิดเป็นร้อยละ 83.4

2) อายุ อายุต่ำกว่า 20 ปี จำนวน 92 คน คิดเป็นร้อยละ 40.2 อายุ 20-29 ปี 107 คน คิดเป็นร้อยละ 46.7 อายุ 30-39 ปี จำนวน 13 คน คิดเป็นร้อยละ 6.1 อายุ 40-49 ปี จำนวน 7 คน คิดเป็นร้อยละ 3.1 อายุ 50-59 ปี จำนวน 8 คน คิดเป็นร้อยละ 3.5 อายุ 60 ปี ขึ้นไป จำนวน 1 คน คิดเป็นร้อยละ 0.4

3) การศึกษา ต่ำกว่าปริญญาตรี จำนวน 16 คน คิดเป็นร้อยละ 7.0 ระดับปริญญาตรี จำนวน 188 คน คิดเป็นร้อยละ 82.5 ระดับปริญญาโท จำนวน 24 คน คิดเป็นร้อยละ 10.5 ระดับปริญญาเอก ไม่มี

4. สถานะของผู้ตอบแบบสอบถาม อาจารย์ จำนวน 21 คน คิดเป็นร้อยละ 9.2 บุคลากร จำนวน 13 คน คิดเป็นร้อยละ 5.7 นักศึกษา จำนวน 194 คน คิดเป็นร้อยละ 85.2

5. สาขาวิชาของผู้ตอบแบบสอบถาม สาขาวิชาการท่องเที่ยว จำนวน 69 คน คิดเป็นร้อยละ 30.6 สาขาวิชาการโรงแรม จำนวน 59 คน คิดเป็นร้อยละ 29.8 สาขาวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสากล จำนวน 54 คน คิดเป็นร้อยละ 23.6 สาขาวิชาภาษาไทยประยุกต์ จำนวน 24 คน คิดเป็นร้อยละ 10.5

4.2 ระดับทัศนคติ ความรู้ ความเข้าใจเบื้องต้นของบุคลากร และนักศึกษา คณะศิลปศาสตร์ เกี่ยวกับประเด็นการจัดการการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์พิพิธภัณฑ์เรือนหมอปพร

ในการศึกษาครั้งนี้ได้พิจารณาระดับทัศนคติ ความรู้ ความเข้าใจเบื้องต้น เกี่ยวกับประเด็นการพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์เรือนหมอปพร ใน 5 ระดับดังนี้

ระดับค่าเฉลี่ย	4.50 - 5.00	มีทัศนคติ ความรู้ ระดับมากที่สุด
ระดับค่าเฉลี่ย	3.50 - 4.49	มีทัศนคติ ความรู้ ระดับมาก
ระดับค่าเฉลี่ย	2.50 - 3.49	มีทัศนคติ ความรู้ ระดับปานกลาง
ระดับค่าเฉลี่ย	1.50 - 2.49	มีทัศนคติ ความรู้ ระดับน้อย
ระดับค่าเฉลี่ย	1.00 - 1.49	ไม่มีทัศนคติ ความรู้ ระดับน้อยที่สุด

ตาราง 4.2 แสดงระดับค่าทัศนคติ ความรู้ ความเข้าใจเบื้องต้นของบุคลากรและ นักศึกษาคณะศิลปศาสตร์ เกี่ยวกับการจัดการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์ พิพิธภัณฑสถานเรือนหมอพร

ระดับทัศนคติ ความรู้ ความเข้าใจเบื้องต้น	n = 228		ระดับ
	\bar{x}	S.	
การจัดการพิพิธภัณฑสถานเรือนหมอพร			
1. องค์กรมีส่วนร่วมในการบริหารจัดการหรือจัดทำโครงการเกี่ยวกับการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์พิพิธภัณฑสถานเรือนหมอพร	3.48	0.861	ปานกลาง
2. มีความรู้เบื้องต้นเกี่ยวกับประวัติที่มาและความสำคัญของพิพิธภัณฑสถานเรือนหมอพร	3.10	0.837	ปานกลาง
3. บุคลากร/นักศึกษาภายในคณะศิลปศาสตร์มีความรู้เบื้องต้นเกี่ยวกับประวัติและความสำคัญของพิพิธภัณฑสถานเรือนหมอพร	3.20	0.913	ปานกลาง
4. บุคลากรและนักศึกษามีความรู้เกี่ยวกับการจัดการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์	3.05	0.817	ปานกลาง
5. ปัจจุบันมีการประชาสัมพันธ์พิพิธภัณฑสถานเรือนหมอพรให้แก่บุคลากรภายในและบุคคลภายนอก	2.83	0.934	ปานกลาง
6. คณะศิลปศาสตร์มีการรณรงค์ให้เกิดการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์เรือนหมอพร	2.99	0.960	ปานกลาง
7. คณะศิลปศาสตร์มีการประชุมหารือเกี่ยวกับประเด็นการจัดการพิพิธภัณฑสถานเรือนหมอพร	2.98	0.962	ปานกลาง
8. คณะศิลปศาสตร์มีการประสานงานกับบุคลากรภายนอกเกี่ยวกับประเด็นการจัดการพิพิธภัณฑสถานเรือนหมอพร	3.01	0.948	ปานกลาง
9. คณะศิลปศาสตร์มีการจัดทำวิจัยเพื่อพัฒนาพิพิธภัณฑสถานเรือนหมอพร	3.06	0.951	ปานกลาง
10. พิพิธภัณฑสถานเรือนหมอพรมีการบริหารจัดการทั่วไปได้ดี	3.09	0.825	ปานกลาง
รวมเฉลี่ย	3.08	0.900	ปานกลาง

จากตาราง 4.2 แสดงระดับ ค่าทัศนคติ ความรู้ ความเข้าใจเบื้องต้น เกี่ยวกับการจัดการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์ เรือนหมอพร ดังนี้

ผู้ตอบแบบสอบถาม คิดว่าองค์กรมีส่วนร่วมในการบริหารจัดการ หรือจัดการ การท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์ อยู่ในระดับปานกลาง(ค่าเฉลี่ย 3.48) ถ้าพิจารณารายข้อ บุคลากร นักศึกษาภายในคณะศิลปศาสตร์ มีความรู้ ความเข้าใจ มีความรู้เบื้องต้นเกี่ยวกับพิพิธภัณฑ ์เรือนหมอพร และ พิพิธภัณฑ ์เรือนหมอพรมีการบริหารจัดการทั่วไปอยู่ในระดับปานกลาง (ค่าเฉลี่ย 3.20, 3.10 และ 3.09 ตามลำดับ) ส่วนทัศนคติ ความรู้ และความเข้าใจในข้ออื่นๆ อยู่ใน ระดับปานกลาง (ค่าเฉลี่ย 3.08)

4.3 ระดับทัศนคติของบุคลากรและนักศึกษาคณะศิลปศาสตร์เกี่ยวกับแนวทางการ พัฒนาการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์พิพิธภัณฑ ์เรือนหมอพร

ในการศึกษาครั้งนี้ได้พิจารณาระดับแนวทางการพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์ พิพิธภัณฑ ์เรือนหมอพร ใน 5 ระดับดังนี้

ระดับค่าเฉลี่ย	4.50 - 5.00	ควรมีการจัดการในระดับมากที่สุด
ระดับค่าเฉลี่ย	3.50 - 4.49	ควรมีการจัดการในระดับมาก
ระดับค่าเฉลี่ย	2.50 - 3.49	ควรมีการจัดการในระดับปานกลาง
ระดับค่าเฉลี่ย	1.50 - 2.49	ควรมีการจัดการในระดับน้อย
ระดับค่าเฉลี่ย	1.00 - 1.49	ควรมีการจัดการในระดับน้อยที่สุด

ตาราง 4.3 แสดงค่าสถิติพื้นฐาน และระดับทัศนคติของบุคลากร และนักศึกษาคณะ ศิลปศาสตร์เกี่ยวกับแนวทางการพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์ พิพิธภัณฑ ์เรือนหมอพร ด้านองค์กรและการบริหารจัดการ

ประเด็นการพัฒนาการท่องเที่ยว	n = 228		ระดับ
	\bar{x}	S.	
ด้านองค์กรและการบริหารจัดการ			
1. ควรมีการวางแผนบุคลากรรับผิดชอบ	4.01	0.767	มาก
2. การจัดโครงการพัฒนาอย่างต่อเนื่อง	3.93	0.800	มาก
3. การจัดประชุมร่วมกับชุมชน และบุคคลที่เกี่ยวข้อง เพื่อพัฒนา อย่างสม่ำเสมอ	3.94	0.762	มาก
4. การจัดการสิ่งแวดล้อมให้เสื่อมโทรม	4.08	0.811	มาก
5. การสนับสนุนงานวิจัยเพื่อพัฒนาพิพิธภัณฑ ์เรือนหมอพร	4.10	0.788	มาก
รวมเฉลี่ย	3.88	0.785	มาก

จากตาราง 4.3 แสดงระดับทัศนคติของบุคลากร ที่มีต่อประเด็นการจัดการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์พิพิธภัณฑสถานเรือนหมอพร ด้านองค์กรและการบริหารจัดการ ในแต่ละเรื่องดังนี้

ระดับทัศนคติของบุคลากรที่มีต่อแนวทางการพัฒนาการท่องเที่ยว ประเด็นด้านองค์กรและการบริการจัดการอยู่ในระดับมาก (ค่าเฉลี่ย 3.88) และเมื่อพิจารณาในแต่ละเรื่อง ประเด็นเพื่อสนับสนุนแนวทางการจัดการพิพิธภัณฑสถานเรือนหมอพรอยู่ในระดับมากที่สุด 5 เรื่อง คือ ควรมีการสนับสนุนพัฒนางานวิจัยเพื่อพัฒนาพิพิธภัณฑสถานเรือนหมอพร ควรมีการจัดการสิ่งแวดล้อมให้เชื่อมโยง ควรมีการวางแผนบุคลากรเพื่อรับผิดชอบ ควรจัดประชุมร่วมกับชุมชน และบุคคลที่เกี่ยวข้องเพื่อพัฒนาพิพิธภัณฑสถานเรือนหมอพรอย่างสม่ำเสมอ (ค่าเฉลี่ย 3.93 – 4.10)

ตาราง 4.4 แสดงค่าสถิติพื้นฐาน และระดับทัศนคติของบุคลากร และนักศึกษา คณะศิลปศาสตร์ เกี่ยวกับแนวทางการพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์พิพิธภัณฑสถานเรือนหมอพร ด้านการวางแผนการจัดการ และการประชาสัมพันธ์

	n = 228		ระดับ
	\bar{x}	S.	
ด้านการวางแผนการจัดการ การประชาสัมพันธ์			
1. ควรมีการให้ความรู้เกี่ยวกับพิพิธภัณฑสถานเรือนหมอพรแก่บุคลากรทั่วไป	4.13	0.789	มาก
2. ควรมีการจัดนิทรรศการถาวร เกี่ยวกับประวัติและความสำคัญพิพิธภัณฑสถานเรือนหมอพรภายในพื้นที่คณะศิลปศาสตร์	4.10	0.820	มาก
3. ควรมีการจัดทำสื่อเพื่อการประชาสัมพันธ์ให้บุคคลทั่วไป	4.15	0.781	มาก
4. ควรมีการจัดทำป้ายประชาสัมพันธ์ภายในพิพิธภัณฑสถาน	4.14	0.844	มาก
5. ควรมีการจัดเก็บค่าธรรมเนียมเข้าชมสำหรับบุคคลภายนอก	3.61	1.136	มาก
รวมเฉลี่ย	4.02	0.874	มาก

จากตาราง 4.4 แสดงระดับทัศนคติของบุคลากร ที่มีต่อประเด็นการจัดการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์พิพิธภัณฑสถานเรือนหมอพร ด้านการวางแผนจัดการ ด้านประชาสัมพันธ์ ในแต่ละเรื่องดังนี้

ระดับทัศนคติของบุคลากร ที่มีต่อประเด็นการจัดการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์พิพิธภัณฑสถานเรือนหมอพร ด้านการวางแผนจัดการ การประชาสัมพันธ์ อยู่ในระดับมาก (ค่าเฉลี่ย 4.02) ถ้า

พิจารณารายข้อ องค์การควรมีการจัดทำสื่อประชาสัมพันธ์ การจัดทำป้ายประชาสัมพันธ์ การให้ความรู้เกี่ยวกับพิพิธภัณฑ์ การจัดนิทรรศการถาวรภายในพื้นที่คณะศิลปศาสตร์ และควรมีการจัดเก็บค่าธรรมเนียมเข้าชมพิพิธภัณฑ์อยู่ในระดับมาก (ค่าเฉลี่ย 3.61-4.15)

4.4 การเปรียบเทียบระดับทัศนคติของบุคลากร นักศึกษาสาขาวิชาการท่องเที่ยว และสาขาวิชาอื่น ๆ เกี่ยวกับแนวทางการพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์พิพิธภัณฑ์เรือนมอพร

ตาราง 4.5 แสดงค่าสถิติเปรียบเทียบระดับทัศนคติของบุคลากร นักศึกษาสาขาวิชาการท่องเที่ยวและสาขาวิชาอื่น ๆ เกี่ยวกับแนวทางการพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์พิพิธภัณฑ์เรือนมอพรในภาพรวมและรายด้าน

ความพึงพอใจ	สาขาท่องเที่ยว		สาขาวิชาอื่น ๆ		t
	n = 69		n = 159		
	\bar{x}	S.	\bar{x}	S.	
ด้านองค์กรและการบริหารจัดการ	3.51	0.61	3.61	0.56	2.94
ด้านการวางแผนจัดการ ประชาสัมพันธ์	3.59	0.82	3.58	0.82	1.77
รวมเฉลี่ย	3.55	0.71	3.59	0.69	2.35

จากตาราง 4.5 แสดงผลการเปรียบเทียบ

1. ระดับทัศนคติของบุคลากรที่มีต่อแนวทางการพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์พิพิธภัณฑ์เรือนมอพร โดยภาพรวม ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ($t = 2.35$) จึงสรุปได้ว่า เป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้

2. เมื่อพิจารณาระดับทัศนคติของบุคลากรที่มีต่อแนวทางการพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์พิพิธภัณฑ์เรือนมอพร รายข้อ พบว่า ไม่มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 จึงเป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้

4.5 ข้อเสนอแนะอื่น ๆ เกี่ยวกับแนวทางการพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์ พิพิธภัณฑ์เรือนหมอพร

จากการสำรวจโดยบทสัมภาษณ์ และแบบสอบถาม สามารถสรุปประเด็นแนวทางเพื่อนำเสนอและพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์พิพิธภัณฑ์เรือนหมอพร ในประเด็นต่าง ๆ ตามลำดับ ดังนี้

1) การให้ความรู้แก่บุคลากรทั่วไป ควรมีการจัดให้ความรู้แก่บุคลากรในคณะและนักศึกษา ในเวลาปฐมนิเทศ เพื่อให้ บุคลากรและนักศึกษา มีความรู้ ความเข้าใจเบื้องต้นตลอดจนทราบประวัติความเป็นมาของพิพิธภัณฑ์เรือนหมอพร ทำให้สามารถอธิบายประชาสัมพันธ์แก่บุคลากรภายนอกได้ ตลอดจนเกิดความตระหนักและห่วงแหนในทรัพยากรอันทรงคุณค่าภายในรั้วมหาวิทยาลัย

2) การจัดทำสื่อประชาสัมพันธ์ ภายในคณะศิลปศาสตร์ควรมีการจัดพื้นที่ถาวรเกี่ยวกับประวัติความเป็นมาของ พลเรือเอก พระเจ้าบรมวงศ์เธอ พระองค์เจ้าอาภากรเกียรติวงศ์ กรมหลวงชุมพรเขตอุดมศักดิ์ รวมถึงความสำคัญของพิพิธภัณฑ์เรือนหมอพร

3) การจัดประชุมปรึกษาหารือร่วมกับบุคลากรภายนอก ทางคณะศิลปศาสตร์ควรติดต่อประสานงานกับสมาคมศิษย์เก่า และ ชุมชนที่เกี่ยวข้องอย่างสม่ำเสมอ เพื่อ สรุปแนวทางในการพัฒนาเชิงอนุรักษ์พิพิธภัณฑ์เรือนหมอพร อย่างต่อเนื่อง

4) การกำหนดตัวบุคคลผู้รับผิดชอบ ทางคณะศิลปศาสตร์ควรกำหนดคำสั่งแต่งตั้งบุคลากรเพื่อรับผิดชอบ ดูแล พิพิธภัณฑ์มิให้เสื่อมโทรม กำหนดตัวบุคคลพร้อมจัดตารางเวลาดูแลอย่างชัดเจน

5) การศึกษาดูงานการจัดการพิพิธภัณฑ์อื่นๆ ผู้บริหารและบุคลากรในคณะ ควรศึกษาเยี่ยมชม ดูแลด้านการจัดการพิพิธภัณฑ์อื่นๆ เพื่อนำจุดเด่น และข้อดีในการบริหารงานพิพิธภัณฑ์มาดูแลและบริหารจัดการพิพิธภัณฑ์เรือนหมอพร

6) การสร้างจุดเด่นของพิพิธภัณฑ์ ควรสร้างจุดเด่นของพิพิธภัณฑ์ให้แตกต่าง ด้วยการอนุรักษ์สิ่งที่มีเดิมไว้ ไม่เพิ่มสิ่งใหม่เข้าไป เนื่องจากพิพิธภัณฑ์ เป็นทรัพยากรที่มีมาแต่โบราณ ควรอนุรักษ์ไว้

7) การจัดการเมื่อมีบุคคลภายนอกขอใช้สถานที่และเยี่ยมชมพิพิธภัณฑ์ องค์กรควรมีการจัดตั้งกล่องรับบริจาค ตามกำลังทรัพย์ บริเวณหน้าพิพิธภัณฑ์ เพื่อนำรายได้ทั้งหมดซ่อมบำรุงและรักษาดูแลพิพิธภัณฑ์มิให้เสื่อมโทรม ตลอดจน จัดนักศึกษาสาขาวิชาการท่องเที่ยวของคณะศิลปศาสตร์ เป็นมัคคุเทศก์ท้องถิ่น เพื่อจัดบริการนำชมแก่บุคคลภายนอก

บทที่ 5 บทสรุป

5.1 ความมุ่งหมายของการวิจัย

ในการศึกษาเรื่อง การสำรวจทัศนคติของบุคลากร และนักศึกษาคณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร เกี่ยวกับแนวทางการพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์ เรือนหมอพรมีความมุ่งหมายของการวิจัย แยกเป็น 2 ประเด็นดังนี้

1. เพื่อสำรวจทัศนคติ ของบุคลากร และ นักศึกษาคณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร เกี่ยวกับแนวทางในการพัฒนาท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์พิพิธภัณฑ์ เรือนหมอพร
2. เพื่อสรุปประเด็นเกี่ยวกับแนวทางการพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์พิพิธภัณฑ์ เรือนหมอพร

5.2 ขอบเขตของการวิจัย

1. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

1.1 ประชากรกลุ่มเป้าหมายที่ต้องการสำรวจ ได้แก่ บุคลากรคณะศิลปศาสตร์ ได้แก่ อาจารย์ เจ้าหน้าที่ และนักศึกษาคณะศิลปศาสตร์ ได้แก่ อาจารย์ เจ้าหน้าที่ และนักศึกษา คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีพระนคร (คณะศิลปศาสตร์ : ข้อมูลสำรวจ ณ วันที่ 5 ตุลาคม 2553) จำนวนรวมทั้งสิ้น 580 คน

1.2 กลุ่มตัวอย่าง พิจารณาจากตารางของ ทาโร ยามาเน่ (Taro Yamane, 1967: 125) ที่ระดับความเชื่อมั่น 95% และความคลาดเคลื่อนไม่เกิน 5% จะได้ขนาดกลุ่มตัวอย่างทั้งสิ้น 229 คน

2. ระยะเวลาที่ทำการศึกษา ผู้วิจัยใช้ระยะเวลาในการทำวิจัยทั้งสิ้น 1 ปี โดยเริ่มตั้งแต่ 1 ตุลาคม 2553 ถึง 30 กันยายน 2554 ทั้งนี้ดำเนินการเก็บข้อมูล โดยการแจกแบบสอบถามและสัมภาษณ์ ช่วงเดือนพฤษภาคม - มิถุนายน 2554

3. ตัวแปรในการศึกษา

3.1 ตัวแปรอิสระ ได้แก่ เพศ อายุ การศึกษา สถานะผู้ตอบแบบสอบถามและสาขาวิชา

3.2 ตัวแปรตาม ได้แก่ ทักษะคิดที่มีต่อแนวทางการพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์พิพิธภัณฑสถานเรือนหมอพร

5.3 สมมติฐานการวิจัย

1. บุคลากรคณะศิลปศาสตร์ มีความรู้ ความเข้าใจเบื้องต้นเกี่ยวกับการจัดการการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์พิพิธภัณฑสถานเรือนหมอพรอยู่ในระดับปานกลาง

2. ทักษะคิดของบุคลากรคณะศิลปศาสตร์ ที่มีต่อแนวทางการพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์พิพิธภัณฑสถานเรือนหมอพร อยู่ในระดับมาก

3. สาขาวิชาการท่องเที่ยวและสาขาวิชาอื่นๆ มีระดับทักษะคิดเกี่ยวกับแนวทางการพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์พิพิธภัณฑสถานเรือนหมอพรไม่แตกต่างกัน

5.4 วิธีการดำเนินการวิจัย

1. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากรกลุ่มเป้าหมายที่ต้องการศึกษา เป็น บุคลากรคณะศิลปศาสตร์ ได้แก่ อาจารย์ เจ้าหน้าที่ และนักศึกษาคณะศิลปศาสตร์ ได้แก่ อาจารย์ เจ้าหน้าที่ และ นักศึกษาคณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร (คณะศิลปศาสตร์ : ข้อมูลสำรวจ ณ วันที่ 5 ตุลาคม 2553) จำนวนรวมทั้งสิ้น 580 คน โดยเลือกกลุ่มตัวอย่าง พิจารณาจากตารางของ ทาโร ยามาเน่ (Taro Yamane, 1967: 125) ที่ระดับความเชื่อมั่น 95% และความคลาดเคลื่อนไม่เกิน 5% จะได้ขนาดกลุ่มตัวอย่างทั้งสิ้น 228 คน

2. เครื่องมือในการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้สร้างเครื่องมือ เป็นเครื่องมือในการรวบรวมข้อมูลตามลำดับขั้นตอนนี้ ผู้วิจัยได้สร้างเครื่องมือเพื่อการวิจัย เป็น 2 แบบดังนี้

1) แบบสัมภาษณ์ สัมภาษณ์เชิงลึก กับ บุคลากร นักศึกษาและผู้ที่มีส่วนเกี่ยวข้องเกี่ยวกับแนวทางการพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์เรือนหมอพร จำนวน 10 คน

2) เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย สร้างเครื่องมือ เป็นแบบสอบถามในการประเมินทักษะคิดของบุคลากร ที่มีต่อแนวทางการพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์ด้านต่างๆ

สำหรับ เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย เป็นแบบสอบถาม เพื่อประเมินทักษะและคุณลักษณะในวิชาชีพการโรงแรม ใช้แบบมาตราวัด (Rating Scale) ใน 5 ระดับ รวมทั้งสิ้น 20 ข้อ มีทั้งหมด 3 ตอน ได้แก่

ตอนที่ 1 แบบสอบถามเกี่ยวกับข้อมูลทั่วไปและสถานภาพของกลุ่มตัวอย่าง โดยให้ผู้ตอบตอบตามสภาพความเป็นจริง

ตอนที่ 2 แบบประเมินระดับทัศนคติ ความรู้ ความเข้าใจเบื้องต้นของบุคลากรคณะศิลปศาสตร์ เกี่ยวกับประเด็นการจัดการการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์พิพิธภัณฑ์เรือนหมอพร จำนวน 10 ข้อ

ตอนที่ 3 แบบประเมินระดับทัศนคติของบุคลากรคณะศิลปศาสตร์ ที่มีต่อแนวทางการจัดการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์พิพิธภัณฑ์เรือนหมอพรจำนวน 10 ข้อ แบ่งเป็น

3.1 ประเด็นด้านการบริหารจัดการองค์กรที่มีต่อพิพิธภัณฑ์เรือนหมอพร จำนวน 5 ข้อ

3.2 ประเด็นด้านการวางแผนการจัดการ และการประชาสัมพันธ์ จำนวน 5 ข้อ **ตอนที่ 3** คำถามปลายเปิด เกี่ยวกับ ข้อเสนอแนะประเด็น และแนวทางการจัดการการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์เรือนหมอพร สำหรับการ ตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือ โดยการตรวจสอบความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา (Content Validity) ผู้วิจัยได้นำแบบสอบถามเสนอให้ผู้เชี่ยวชาญพิจารณาปรับและแก้ไข จำนวน 2 ท่าน ซึ่งเป็นอาจารย์ที่ปรึกษา นักวิชาการทางการวิจัย และผู้เชี่ยวชาญทางด้านการพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์ เพื่อตรวจสอบความเหมาะสมของเนื้อหา จำนวนข้อคำถาม โดยเลือกเฉพาะข้อคำถามที่มีค่าดัชนีสอดคล้อง (IOC) ตั้งแต่ 0.5 ขึ้นไป หลังจากนั้นผู้วิจัยได้นำแบบสอบถามฉบับร่างที่ปรับแก้ตามคำแนะนำปรับปรุงแก้ไข เครื่องมือตามคำแนะนำของผู้เชี่ยวชาญ แล้วไปทดลอง (Try Out) กับอาจารย์ และนักศึกษา คณะบริหารธุรกิจ มทร.พระนคร ที่มีใช้กลุ่มเป้าหมาย จำนวน 30 ชุด เพื่อตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือ โดยใช้วิธีการสัมประสิทธิ์อัลฟา เพื่อให้ได้ค่าความเชื่อมั่น 0.98

5.5 การวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยนำข้อมูลที่ได้มารวบรวมและวิเคราะห์ข้อมูล โดยโปรแกรมคอมพิวเตอร์ ทั้งนี้ใช้สถิติดังต่อไปนี้

1. หาค่าเฉลี่ย และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน เพื่ออธิบาย ระดับทัศนคติในด้านต่าง ๆ ทางด้านการจัดการการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์เรือนหมอพร เป็นสถิติพรรณนา โดยยึดหลักการแปลความหมายดังนี้

ค่าเฉลี่ย 4.50 - 5.00	หมายถึง	มีทัศนคติในระดับมากที่สุด
ค่าเฉลี่ย 3.50 - 4.49	หมายถึง	มีทัศนคติในระดับมากมาก
ค่าเฉลี่ย 2.50 - 3.49	หมายถึง	มีทัศนคติในระดับมากปานกลาง
ค่าเฉลี่ย 1.50 - 2.49	หมายถึง	มีทัศนคติในระดับน้อย
ค่าเฉลี่ย 1.00 - 1.49	หมายถึง	มีทัศนคติในระดับน้อยที่สุด

2. การเปรียบเทียบทัศนคติเกี่ยวกับแนวทางการจัดการการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์เมื่อจำแนกตามสาขาวิชาการท่องเที่ยว และสาขาวิชาอื่นๆ โดยใช้ t-test แบบกลุ่มอิสระ (Independent Group) ในการเปรียบเทียบที่ระดับนัยสำคัญทางสถิติ .05

จากการศึกษา สามารถสรุปผลการศึกษาเรื่อง การสำรวจทัศนคติของบุคลากรและ นักศึกษาคณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร เกี่ยวกับแนวทางการพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์ เรือนหมอพร อภิปรายผล และข้อเสนอแนะดังนี้

5.6 สรุปผลการวิจัย

จากการศึกษา การสำรวจทัศนคติของบุคลากร และนักศึกษาคณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร เกี่ยวกับแนวทางการพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์ พิพิธภัณฑ์เรือนหมอพร สามารถสรุปผลการศึกษาได้ดังนี้

1. เพื่อสำรวจทัศนคติ ของอาจารย์ เจ้าหน้าที่ และนักศึกษาคณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนครเกี่ยวกับแนวทางในการพัฒนาท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์ พิพิธภัณฑ์เรือนหมอพร

1.1 ทัศนคติ ความรู้ ความเข้าใจเบื้องต้นของบุคลากรคณะศิลปศาสตร์ เกี่ยวกับแนวทางการจัดการการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์พิพิธภัณฑ์เรือนหมอพรอยู่ในระดับปานกลาง

1.2 ทัศนคติของบุคลากรคณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร เกี่ยวกับแนวทางในการพัฒนาท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์พิพิธภัณฑ์เรือนหมอพรอยู่ในระดับมาก

2. เพื่อสรุปประเด็นเกี่ยวกับแนวทางการพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์เรือนหมอพร จากการสำรวจโดยแบบสอบถาม สามารถสรุปประเด็นแนวทางเพื่อนำเสนอและพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์เรือนหมอพร ในประเด็นต่างๆ ดังนี้

2.1 การให้ความรู้เบื้องต้น เรื่องประวัติความเป็นมาและความสำคัญของพิพิธภัณฑ์เรือนหมอพรแก่บุคลากรทั่วไป คณะศิลปศาสตร์ควรมีการจัดให้ความรู้แก่บุคลากรในคณะและนักศึกษา ในเวลาปฐมนิเทศ เพื่อให้ บุคลากรและนักศึกษา มีความรู้ ความเข้าใจเบื้องต้นตลอดจนทราบประวัติความเป็นมาของพิพิธภัณฑ์เรือนหมอพร ทำให้สามารถอธิบาย

ประชาสัมพันธ์กับบุคลากรภายนอกได้ ตลอดจนเกิดความตระหนักและห่วงใยในทรัพยากรอันทรงคุณค่าภายในรั้วมหาวิทยาลัย

2.2 ด้านการวางแผนงานบุคลากร โดยทางคณะศิลปศาสตร์ควรมีการกำหนดบุคลากรผู้รับผิดชอบชัดเจน เพื่อรับผิดชอบ ดูแลพิพิธภัณฑ์เรือนหมอมพรมิให้เสื่อมโทรม

2.3 การสร้างจุดเด่นของพิพิธภัณฑ์ โดยยังคงอนุรักษ์สิ่งเดิมไว้ ควรสร้างจุดเด่นของพิพิธภัณฑ์ให้แตกต่าง ด้วยการ อนุรักษ์สิ่งที่มีเดิมไว้ ไม่เพิ่มสิ่งใหม่เข้าไป เนื่องจากพิพิธภัณฑ์ เป็นทรัพยากรที่มีมาแต่โบราณ ควรอนุรักษ์ไว้

2.4 ระบบการบริหารจัดการเมื่อมีบุคลากรเยี่ยมชม คณะศิลปศาสตร์ควรมีการจัดการเมื่อมีบุคคลภายนอกขอใช้สถานที่และเยี่ยมชมพิพิธภัณฑ์ องค์กรควรมีการจัดตั้งกล่องรับบริจาค ตามกำลังทรัพย์ บริเวณหน้าพิพิธภัณฑ์ เพื่อนำรายได้ทั้งหมด ซ่อมบำรุงและรักษา ดูแลพิพิธภัณฑ์มิให้เสื่อมโทรม ตลอดจน จัดนักศึกษาสาขาวิชาการท่องเที่ยวของคณะศิลปศาสตร์ เป็นมัคคุเทศก์ท้องถิ่น เพื่อจัดบริการนำชมแก่บุคคลภายนอก

2.5 การจัดทำสื่อประชาสัมพันธ์ ภายในคณะศิลปศาสตร์ควรมีการจัดพื้นที่ถาวรเกี่ยวกับ ประวัติความเป็นมาของ พลเรือเอก พระเจ้าบรมวงศ์เธอ พระองค์เจ้าอาภากรเกียรติวงศ์กรมหลวงชุมพรเขตอุดมศักดิ์ และความสำคัญของพิพิธภัณฑ์เรือนหมอมพร

2.6 การจัดประชุมปรึกษาหารือร่วมกับ บุคลากรภายนอก ทางคณะศิลปศาสตร์ ควรติดต่อประสานงานกับสมาคมศิษย์เก่า และ ชุมชนที่เกี่ยวข้องอย่างสม่ำเสมอ เพื่อสรุปแนวทางในการพัฒนาเชิงอนุรักษ์พิพิธภัณฑ์เรือนหมอมพร อย่างต่อเนื่อง

อภิปรายผล

จากผลสรุปผลการวิจัย การสำรวจทัศนคติของบุคลากร และนักศึกษาคณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร เกี่ยวกับแนวทางการพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์พิพิธภัณฑ์เรือนหมอมพร ซึ่งจะนำมาอภิปรายผลให้แต่ละประเด็น ดังต่อไปนี้

จากการศึกษาครั้งนี้ ผู้วิจัย สามารถสรุปผลการทดสอบสมมติฐาน โดยแยกเป็นประเด็นได้ดังนี้

1. บุคลากรคณะศิลปศาสตร์ มีความรู้ ความเข้าใจเบื้องต้นเกี่ยวกับการจัดการการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์พิพิธภัณฑ์เรือนหมอมพรอยู่ในระดับปานกลาง ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้

จากการวิเคราะห์ประเด็นเกี่ยวกับ ความรู้ ความเข้าใจ ในแต่ละด้าน พบว่า บุคลากรคณะศิลปศาสตร์ มีความรู้ ความเข้าใจ เกี่ยวกับการจัดการการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์พิพิธภัณฑ์เรือนหมอมพร อยู่ในระดับปานกลางเช่นเดียวกัน

ทั้งนี้ การแสดงออกซึ่งทัศนคติเบื้องต้น สอดคล้องกับทฤษฎีของ กอร์ดอน (1985 : 810) ที่ได้กล่าวสรุปว่า ทัศนคติเป็นสภาพความพร้อมของสมองและประสาทที่จัดไว้เป็นระเบียบ โดยอาศัยประสบการณ์เข้าช่วย ซึ่งจะมีผลหรือมีอิทธิพลโดยตรงต่อการตอบสนองของบุคคลที่มีต่อสิ่งต่างๆ หรือประสบการณ์ต่างๆ ทั้งหมด ซึ่งมีส่วนเกี่ยวกับบุคคลนั้นและโรเซนเบอร์ก และออฟแลนด์ (1960 :1) ที่ได้กล่าวไว้ว่า ทัศนคติโดยปกติสามารถนิยามว่า เป็นการจูงใจต่อแนวโน้มในการตอบสนองอย่างเฉพาะเจาะจงกับสิ่งที่เกิดขึ้น กล่าวคือ บุคลากรในคณะศิลปศาสตร์ ตอบแบบสอบถามเรื่องความรู้ ความเข้าใจเบื้องต้นเกี่ยวกับเรื่องการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์พิพิธภัณฑสถานเรือนหมอพร ซึ่งผู้ตอบแบบสอบถามทั้งหมดตอบคำถามตามประสบการณ์จริงของตน จึงทำให้ผลออกมาในระดับปานกลาง อันสอดคล้องกับสมมติฐานที่ตั้งไว้ในเบื้องต้น เพื่อเป็นแนวทางในการพัฒนางานวิจัยขั้นต่อไป ในการกำหนดแนวทางการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์พิพิธภัณฑสถานเรือนหมอพร

2. ทัศนคติของบุคลากรคณะศิลปศาสตร์ ที่มีต่อแนวทางการจัดการการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์เรือนหมอพร อยู่ในระดับมาก

จากการวิเคราะห์ประเด็นเกี่ยวกับแนวทางการจัดการการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์เรือนหมอพร เป็นรายข้อ พบว่า บุคลากรของคณะศิลปศาสตร์ มีความคิดเห็นอยู่ในระดับมากเกี่ยวกับแนวทางการพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์เรือนหมอพร

ทั้งนี้ เมื่อพิจารณาทัศนคติ ความคิดเห็นต่อแนวทางการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์พิพิธภัณฑสถานเรือนหมอพรนั้น ผู้ตอบแบบสอบถาม จะตอบให้อยู่ในระดับมาก ทุกข้อ สอดคล้องกับแนวทางการพัฒนาการท่องเที่ยวของ เท็ดชาย ช่วยบำรุง, ดร. (2550) ที่ได้นิยามการพัฒนาการท่องเที่ยวไว้ว่า กระบวนการมีส่วนร่วมของชุมชนในการจัดการแหล่งท่องเที่ยว โดยการคำนึงถึง ผลกระทบทางการท่องเที่ยว และการอนุรักษ์ทรัพยากรทางการท่องเที่ยว เพื่อให้ทรัพยากรทางการท่องเที่ยว อยู่ได้จนตราบนานชนคนรุ่นหลัง โดยการพัฒนาการท่องเที่ยวจะตั้งอยู่บนพื้นฐานการตอบสนองความพึงพอใจทั้งเจ้าบ้าน (Host) และความพึงพอใจของนักท่องเที่ยว (Guest) ด้วย

นอกจากนี้ จากการพิจารณาสรุปประเด็นแนวทางการพัฒนาการท่องเที่ยวแล้วนั้น ยังสามารถสรุปประเด็นแนวทาง ไว้ได้โดยรวมว่า หากต้องการให้พิพิธภัณฑสถานเรือนหมอพร รณรงค์อยู่ในสภาพที่ดี ไม่เสื่อมโทรม และยังอนุรักษ์ไว้ให้กลุ่มชนคนรุ่นหลังดูแลรักษาและบอกต่อถึงทรัพยากรอันทรงคุณค่าภายในรั้วมหาวิทยาลัยนี้ได้ จะต้องเกิดจากการรณรงค์ประชาสัมพันธ์ อย่างต่อเนื่อง ในขณะเดียวกัน จะต้องได้รับความร่วมมือจากผู้บริหารร่วมกับชุมชน และบุคคลที่เกี่ยวข้องอย่างสม่ำเสมอ ซึ่งสอดคล้องกับ คำนิยาม เรื่องการพัฒนาการท่องเที่ยว ของ ประวิทย์ ชูศิลป์, รองศาสตราจารย์ (2547) ได้กล่าวถึงแนวทางการพัฒนาการท่องเที่ยวไว้ว่า การพัฒนาการท่องเที่ยวต้องกระทำทั้งที่เป็น การรณรงค์ สร้างจิตสำนึก

ความรู้สึกเป็นเจ้าของ (Sense of belonging) การดูแล บำรุงรักษาใฝ่ระวัง และการออกให้มีกฎ บังคับด้วย

3. สาขาวิชาการท่องเที่ยวและสาขาวิชาอื่นๆ มีระดับทัศนคติเกี่ยวกับแนวทางการพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์พิพิธภัณฑสถานเรือนหมอปร์ไม่แตกต่างกัน

จากการศึกษาวิเคราะห์ พบว่าทัศนคติ เกี่ยวกับแนวทางการพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์พิพิธภัณฑสถานเรือนหมอปร์ ของบุคลากร นักศึกษาสาขาวิชาการท่องเที่ยว กับสาขาวิชาอื่นๆ ไม่แตกต่างกัน

5.8 ข้อเสนอแนะ

1. การนำผลวิจัยไปใช้

1.1 คณะศิลปศาสตร์มีงานวิจัยที่เป็นประโยชน์ในเชิงวิชาการ เมื่อสำรวจทัศนคติของของกลุ่มเป้าหมายทางด้านการพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์พิพิธภัณฑสถานเรือนหมอปร์ก่อให้เกิดแนวคิด และบทสรุปแต่ละด้าน เพื่อนำไปต่อยอดชิ้นงานวิจัย สำหรับ การวางแผนยุทธศาสตร์การท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน ของพิพิธภัณฑสถานเรือนหมอปร์

1.2 งานวิจัยนี้เป็นประโยชน์ต่อผู้วิจัย ในด้านพัฒนาวิชาชีพเชิงวิชาการ เนื่องจากงานวิจัยชิ้นนี้ ทำให้ผู้วิจัยได้ฝึกแนวคิด ระเบียบวิธีในการวิจัย อันเป็นประโยชน์ในเชิงวิชาชีพสายวิชาการตลอดจนผู้วิจัยนำความรู้ที่ได้ค้นคว้าเรื่องการพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์ และการจัดการพิพิธภัณฑสถานไปใช้ในการพัฒนาการเรียนการสอนในสาขาวิชาการท่องเที่ยวได้

1.3 คณะศิลปศาสตร์ สามารถนำผลงานจากการวิจัยไปใช้ในการจัดทำโครงการพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์พิพิธภัณฑสถานเรือนหมอปร์ได้จริง

2. ข้อเสนอแนะจากการศึกษา

จากการศึกษา เรื่อง การสำรวจทัศนคติของบุคลากรและนักศึกษาคณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร เกี่ยวกับแนวทางการพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์ เรือนหมอปร์ พบว่า

2.1 บุคลากร และนักศึกษาคณะศิลปศาสตร์ มีความรู้ ความเข้าใจ เกี่ยวกับพิพิธภัณฑสถานเรือนหมอปร์อยู่ในระดับ ปานกลาง ซึ่งเป็นสิ่งที่พบว่าเป็นปัญหาที่ควรได้รับการแก้ไข โดยเฉพาะประเด็นการประชาสัมพันธ์

2.2 จากการวิจัยพบว่า ทัศนคติ หรือแนวคิดของบุคลากร และนักศึกษา เกี่ยวกับแนวทางการพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์ เห็นด้วยในระดับ มาก นั้นแสดงถึง การตระหนักของบุคลากรเกี่ยวกับแนวทางการพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์เรือนหมอปร์ว่าบุคลากรทุกคน ต้องการอนุรักษ์ไว้ซึ่งทรัพยากรอันทรงคุณค่า ภายในมหาวิทยาลัย

3. ข้อเสนอแนะสำหรับการวิจัยครั้งต่อไป

3.1 ควรมีการศึกษาและวิเคราะห์ปัญหาเกี่ยวกับการจัดการพิพิธภัณฑ์ เรือนหมอปพร มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร

3.2 ควรศึกษาเรื่อง การวางแผนยุทธศาสตร์การท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน ของพิพิธภัณฑ์เรือนหมอปพร มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร

บรรณานุกรม

- กานดา พูนลาภทวี. **สถิติเพื่อการวิจัย**. กรุงเทพมหานคร : สำนักพิมพ์พีลิกส์เซ็นเตอร์, 2536.
- การเกิดทัศนคติ. (ออนไลน์). สืบค้นเมื่อวันที่ 29 มิถุนายน 2554 จาก <http://www.novabizz.com>
- การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย. (ไม่ปรากฏวันที่ เดือน ปีที่เผยแพร่). **สรุปสถานการณ์ตลาดการท่องเที่ยวปี 2552**. สืบค้นเมื่อวันที่ 2 ธันวาคม 2553 จาก: <http://www.tat.or.th>
- การท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์. (ไม่ปรากฏวันที่ เดือน ปีที่เผยแพร่). **การท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์**. สืบค้นเมื่อวันที่ 2 ธันวาคม 2553 จาก: <http://www.dnp.go.th/npo/html/Tour/EcoTour.html>
- การท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์. (ไม่ปรากฏวันที่ เดือน, 2547). **รูปแบบการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์**. สืบค้นเมื่อวันที่ 2 ธันวาคม 2553 จาก: <http://www.fisheries.go.th/fisheries/tr/webconserve.php>
- การเปลี่ยนแปลงทัศนคติ. (ออนไลน์). สืบค้นเมื่อวันที่ 29 มิถุนายน 2554 จาก http://www.novabizz.com/NovaAce/Self/Spiritual/Attitude_11.php.
- กรุณา เตชาดิวงศ์ ณ อยุธยา. **ความสัมพันธ์ระหว่างพฤติกรรมการสื่อสาร ความทันสมัยและความน่าเชื่อถือของเจ้าหน้าที่ กับทัศนคติที่มีต่อการพัฒนาเป็นหมู่บ้านท่องเที่ยวตัวอย่างของชาวบ้านปราสาท จังหวัดนครราชสีมา**. ภาควิชาการประชาสัมพันธ์ สาขาวิชานิเทศศาสตร์พัฒนาการ คณะนิเทศศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2538.
- ฉล่องศรี พิมพ์สมพงศ์. (2542). **การวางแผนและพัฒนากการท่องเที่ยว**. กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์
- ชานัน ติระณะรัต. **การมีส่วนร่วมของผู้ประกอบการสถานที่พักตากอากาศในการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมบริเวณแหล่งท่องเที่ยวชายทะเลเมืองพัทยา**. วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต.สาขานโยบายการจัดการทรัพยากรและสิ่งแวดล้อม.บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเกริก, 2538.
- ชูสิทธิ์ ชูชาติ. (2546). **อุตสาหกรรมการท่องเที่ยว (พิมพ์ครั้งที่ 4)**. เชียงใหม่: ลานนาการพิมพ์.
- ดวงพร โรจน์เจริญวัฒนา. **ทัศนคติของผู้มาท่องเที่ยวเขื่อนป่าสักชลสิทธิ์ต่อการบริหารจัดการการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์**. ภาคนิพนธ์ปริญญาพัฒนบริหารศาสตรมหาบัณฑิต (พัฒนา สังคม) สถาบันพัฒนบริหารศาสตร์, 2543.
- เทคนิคการเคลื่อนเรือหมอพร. (ออนไลน์). สืบค้นเมื่อวันที่ 19 มิถุนายน 2554. จากผู้จัดการออนไลน์ ประจำวันที่ 29 พฤษภาคม 2551.
- เทิดชาย ช่วยบำรุง. (2550). **เอกสารประกอบการบรรยายวิชา การจัดการการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน**. มหาวิทยาลัยนเรศวร ศูนย์วิทยบริการกรุงเทพฯ.

นิคม จารุมณี. การท่องเที่ยวและการจัดการอุตสาหกรรมการท่องเที่ยว. กรุงเทพมหานคร :
ไอ เอส พรินติ้งเฮ้าส์, 2544.

นพรัตน์ บุญสมบูรณ์สกุล. ทักษะคตินักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลายโรงเรียน
สาธิตสังกัดทบวงมหาวิทยาลัยที่มีต่อวิชาพลศึกษา. วิทยานิพนธ์ปริญญา
มหาบัณฑิต, ภาควิชาพลศึกษา คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2533.
ประวัติเรือนหอมพรและความเป็นมา.(ออนไลน์) สืบค้นเมื่อวันที่ 19 มิถุนายน 2554 จาก
www.navy.mi.th ประจำวันที่ 6 มิถุนายน 2551.

ประวิตร ชูศิลป์ .(2547). การพัฒนาการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน. กรุงเทพมหานคร : เติลินิวส์
วันที่ 14 มีนาคม 2547, หน้า 15

แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 10. (2550-2554). ยุทธศาสตร์การพัฒนามน
ความหลากหลายทางชีวภาพและการสร้างความมั่นคงบนฐานสิ่งแวดล้อม.

เพ็ญลักษณ์ เกตุทัต. ทักษะคตินักเรียนและพฤติกรรมการท่องเที่ยวของนักท่องเที่ยวชาว ุทยที่มี
ต่อการท่องเที่ยวในเกาะเสม็ด. สารนิพนธ์ปริญญาบริหารธุรกิจมหาบัณฑิต, สาขา
การจัดการบัณฑิตวิทยาลัย, มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ, 2548.

วนิดา วิชยประเสริฐกุล. ผลกระทบจากพัฒนาการท่องเที่ยวที่มีต่อสภาพแวดล้อมเมือง
พัทยา. วิทยานิพนธ์การวางแผนภาคและเมืองมหาบัณฑิต. สาขาวิชาการวางแผนเมือง
ภาควิชาการวางแผนผังเมือง จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2541.

สุชาติ ประสิทธิ์รัฐสินธุ์. (2546). ระเบียบวิธีการวิจัยทางสังคมศาสตร์ (พิมพ์ครั้งที่ 12).
กรุงเทพมหานคร: บริษัทเฟื่องฟ้า พรินติ้ง จำกัด.

องค์ประกอบของทัศนคติ (ไม่ปรากฏวันที่ เดือน ปีที่เผยแพร่) (สืบค้นวันที่ 29 พฤศจิกายน
2552). จาก http://www.novabizz.com/NovaAce/Self/Spiritual/Attitude_11.php

Good,Carter V. Dictionary of Education. New York : McGraw-Hill,1973

Joseph , Friend and David,Guralink. Webster's New York Dictionary of American
Language. New York : Worl,1975

Rogers,M Everett. Communication Channel in Handbook of Communication.Chicago :
Rand Nenelly, 1978.

Yamane T. Statistic : an introductory analysis. New York : John Wiley and Sons, 1967.

ภาคผนวก

ภาคผนวก ก แบบสอบถามงานวิจัย

แบบสอบถามงานวิจัย**งบประมาณผลประโยชน์ ปี 2554 คณะศิลปศาสตร์ มทร.พระนคร****เรื่อง** การสำรวจทัศนคติของบุคลากร และนักศึกษาคณะศิลปศาสตร์ มทร.พระนคร เกี่ยวกับ
แนวทางการพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์ พิพิธภัณฑ์เรือนหมอพร**คำชี้แจง** แบบสอบถามนี้เป็นส่วนหนึ่งของงานวิจัยงบประมาณผลประโยชน์ คณะศิลปศาสตร์
โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อนำผลที่ได้รับจากการวิจัยไปพัฒนาการท่องเที่ยว สาขา
การท่องเที่ยว คณะศิลปศาสตร์เท่านั้น สำหรับแบบสอบถามจะมีทั้งหมด 4 ส่วน ดังนี้**ส่วนที่ 1** เป็นคำถามเกี่ยวกับข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม ได้แก่ เพศ อายุ การศึกษา สถานะ
และสาขาวิชา**ส่วนที่ 2** เป็นคำถามเกี่ยวกับความเข้าใจเบื้องต้น เรื่องการจัดการเชิงอนุรักษ์พิพิธภัณฑ์
เรือนหมอพร**ส่วนที่ 3** เป็นคำถามเกี่ยวกับทัศนคติเกี่ยวกับแนวทางการพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์
พิพิธภัณฑ์เรือนหมอพร**ส่วนที่ 4** เป็นคำถามปลายเปิด สอบถามความคิดเห็นเกี่ยวกับแนวทางการพัฒนาพิพิธภัณฑ์
เรือนหมอพร**ส่วนที่ 1** ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม

1. เพศ ☐ 1. ชาย ☐ 2. หญิง
2. อายุ ☐ 1) ต่ำกว่า 20 ปี ☐ 2) 20 – 29 ปี ☐ 3) 30 – 39 ปี ☐ 4) 40 – 49 ปี ☐ 5) 50 – 59 ปี ☐ 6) มากกว่า 60 ปี
3. การศึกษา ☐ 1) ต่ำกว่าปริญญาตรี ☐ 2) ปริญญาตรี ☐ 3) ปริญญาโท ☐ 4) ปริญญาเอก
4. สถานะผู้ตอบแบบสอบถาม ☐ 1) อาจารย์ ☐ 2) บุคลากร ☐ 3) นักศึกษา
5. สาขาวิชา ☐ 1) การท่องเที่ยว ☐ 2) การโรงแรม ☐ 3) ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารสากล ☐ 4) ภาษาไทยประยุกต์ ☐ 5) สาขาวิชาศึกษาทั่วไป

ตอนที่ 2 สํารวจเกี่ยวกับทัศนคติ ความรู้ ความเข้าใจเบื้องต้นเกี่ยวกับประเด็นการจัดการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์พิพิธภัณฑ์เรือนหมอพร (กรุณาตอบตามจริงตามความเห็นของท่าน)

ความเข้าใจเบื้องต้นเกี่ยวกับ การจัดการการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์ พิพิธภัณฑ์เรือนหมอพร	ระดับ				
	มากที่สุด 5	มาก 4	ปาน กลาง 3	น้อย 2	น้อย ที่สุด 1
1. ท่านคิดว่าองค์กรมีส่วนร่วมในการบริหารจัดการ หรือจัดทำโครงการเกี่ยวกับการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์พิพิธภัณฑ์เรือนหมอพรได้ในระดับใด					
2. ท่านมีความรู้เบื้องต้นเกี่ยวกับประวัติที่มาและความสำคัญของพิพิธภัณฑ์เรือนหมอพรในระดับใด					
3. ท่านคิดว่าบุคลากร/นักศึกษาภายในคณะศิลปศาสตร์มีความรู้เบื้องต้นเกี่ยวกับประวัติและความสำคัญของพิพิธภัณฑ์เรือนหมอพรได้ดีในระดับใด					
4. ท่านมีความรู้เกี่ยวกับการบริหารจัดการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์ในระดับใด					
5. ท่านคิดว่าปัจจุบัน มีการประชาสัมพันธ์ พิพิธภัณฑ์เรือนหมอพรให้แก่บุคลากรภายในและบุคคลภายนอกได้ดีในระดับใด					
6. ท่านคิดว่าคณะศิลปศาสตร์ มีการรณรงค์ให้เกิดการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์พิพิธภัณฑ์เรือนหมอพรในระดับใด					
7. คณะศิลปศาสตร์มีการประชุม หรือ เกี่ยวกับการประเด็นการจัดการพิพิธภัณฑ์เรือนหมอพรในระดับใด					
8. คณะศิลปศาสตร์มีการประสานงานกับบุคลากรภายนอกเกี่ยวกับประเด็นการจัดการพิพิธภัณฑ์เรือนหมอพรได้ในระดับใด					
9. คณะศิลปศาสตร์มีการจัดทำวิจัยเพื่อพัฒนาพิพิธภัณฑ์เรือนหมอพรในระดับใด					
10. ท่านคิดว่าพิพิธภัณฑ์เรือนหมอพรมีการบริหารจัดการทั่วไปได้ดีในระดับใด					

ตอนที่ 3 สํารวจประเด็นเกี่ยวกับแนวทางการจัดการการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์ พิพิธภัณฑ์ เรือนหมอพร

แนวทางการพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์ พิพิธภัณฑ์เรือนหมอพร	ระดับความคิดเห็น				
	เห็น ด้วย มาก ที่สุด 5	เห็น ด้วย มาก 4	เห็น ด้วย ปาน กลาง 3	เห็น ด้วย น้อย 2	ไม่เห็น ด้วย 1
1. คณะศิลปศาสตร์ ควรมีการจัดวางแผนงาน บุคคล ผู้รับผิดชอบ เพื่อดูแลพิพิธภัณฑ์อย่างชัดเจน					
2. องค์กรควรมีการจัดโครงการเกี่ยวกับการพัฒนา การ ท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์เรือนหมอพรอย่างต่อเนื่อง					
3. องค์กรควรมีการจัดประชุมเกี่ยวกับการจัดการ เชิงอนุรักษ์พิพิธภัณฑ์เรือนหมอพร ร่วมกับชุมชน และ บุคคลที่เกี่ยวข้อง อย่างสม่ำเสมอ					
4. องค์กรควรมีการจัดการสิ่งแวดล้อมโดยรอบพิพิธภัณฑ์ เรือนหมอพรมิให้เสื่อมโทรม					
5. องค์กรควรมีการสนับสนุนงานวิจัย หรือโครงการจัดการ และพัฒนาเชิงอนุรักษ์พิพิธภัณฑ์เรือนหมอพร เพื่อให้ เกิดความอย่างยั่งยืน					
6. องค์กรควรมีการให้ความรู้เกี่ยวกับพิพิธภัณฑ์เรือนหมอ พร แก่บุคลากรในคณะ และนักศึกษา					
7. องค์กรควรมีการจัดนิทรรศการถาวร เกี่ยวกับประวัติ และความสำคัญพิพิธภัณฑ์เรือนหมอพร ภายในพื้นที่ คณะศิลปศาสตร์					
8. องค์กรควรมีการจัดทำสื่อเพื่อประชาสัมพันธ์ให้บุคคล ทั่วไปให้รู้จักพิพิธภัณฑ์เรือนหมอพรมากขึ้น					
9. องค์กรควรมีการจัดทำป้ายประชาสัมพันธ์ภายใน พิพิธภัณฑ์ อาทิ ข้อปฏิบัติเมื่อเข้าชมพิพิธภัณฑ์					
10. องค์กรควรมีการจัดเก็บค่าธรรมเนียมเข้าชมสำหรับ บุคคลภายนอก					

ส่วนที่ 4 ข้อเสนอแนะอื่น ๆ เกี่ยวกับแนวทางการพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงอนุรักษ์พืชรักบี้
เรือนมอพร

.....

.....

.....

.....

.....

.....

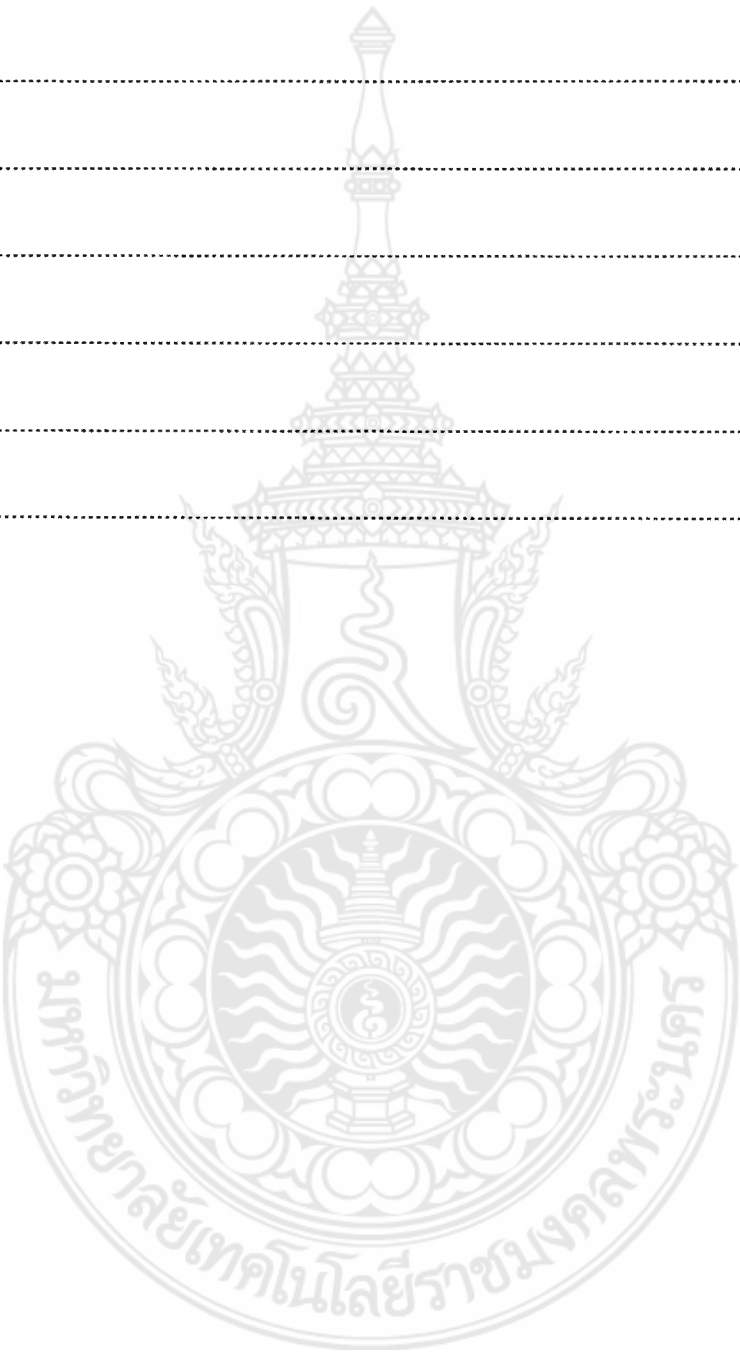
.....

.....

.....

.....

.....

ภาคผนวก ข รูปภาพพิพิธภัณฑ์เรือนหมอพร มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร

วิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระ

ประวัติผู้วิจัย

ชื่อ – สกุล	นิตินันท์ ศรีสุวรรณ
เกิดเมื่อ	13 สิงหาคม 2525
ที่อยู่ปัจจุบัน	675 ซอยจรัญสนิทวงศ์ 89 ถนนจรัญสนิทวงศ์ แขวงบางอ้อ เขตบางพลัด กทม.10700
สถานที่ทำงาน	มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลพระนคร
ตำแหน่งหน้าที่ปัจจุบัน	อาจารย์ประจำสาขาวิชาการท่องเที่ยว คณะศิลปศาสตร์
ประวัติการศึกษา	พ.ศ. 2544 – 2547 ศศ.บ. (การท่องเที่ยว) สถาบันเทคโนโลยี ราชมงคล วิทยาเขตเทคนิคกรุงเทพฯ พ.ศ. 2549 – 2551 ศศ.ม. (การจัดการการโรงแรมและ การท่องเที่ยว) มหาวิทยาลัยนเรศวร

